

Leto XXIII. 1925.

Št. 4. April.

BOGOLJUB

Koledar za april 1925.

Mesečna zavetnica: sv. Katarina Sijenska (30).

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

Delo ženâ v katoliških društvih.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve so vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ijublj. škof.	lavant. škof.
1 Sreda	Hugon š.	Mir med narodi, državami in stanovi	Konjšica	Gomilsko
2 Četrtek	Franč. Pav.	Družinski mir in posvetitev	S. Troj. n. Cer.	Reka
3 Petek	Marija 7 žal.	Sočutje s Srcem Jez. in Mar.	Preddvor	Konjice
4 Sobota	Izidor c. uč.	Krščanska šola in vzgoja	Nem. Loka	
5 Nedelja	Cvetna ned.	Blagoslov na polju in pri živini	Dobrepolje	Pribova
6 Poned.	Sikst p.	Sklepi katol. shodov. Domovina	Leskoviča	
7 Torek	Herman Jož.	Oni, ki že leta niso bili pri sv. zakr.	Zaplana	Čadram
8 Sreda	Albert š.	Premišljevanje trpljenja Gospod.	Suhorija	
9 Četrtek	Vel. četrtek	Pogostno sv. obhajilo. Mašniki	Brezje	Loče
10 Petek	Vel. petek	Najtrdovratnejši grešniki. Judje	Podbrezje	
11 Sobota	Vel. sobota	Obiskovalci božjega groba	Blagoviča	
12 Nedelja	Velika noč	Versko vstajenje slov. naroda	Vrhnika	Sv. Kungota
13 Poned.	Velikon. pon.	Boječi katoličani. Apost. nuncij	Vrhopolje Mor.	Špitalič
14 Torek	Justin m.	Vztrajnost v kršč. življenju. Odpadli	Sv. Lenart	Zreče
15 Sreda	Božidar	Preganjani radi vere. Poverjeniki	Kamnik	
16 Četrtek	Bened. Labre	Radovoljno prenašanje uboštva	Kranj	Žiče
17 Petek	Anicet p.	Sv. oče in zmaga Cerkve	Motnik	
18 Sobota	Apolonij m.	Nedolžnost otrok. Učenci in učenke	Šturije	Skomarje
19 Nedelja	Bela ned.	Prvoobhajanci in njih starši	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Poned.	Marcelin š.	Slovenski katoličani v Italiji	Ihan	
21 Torek	Anzelm c. uč.	Slovenski katoličani v Avstriji	Dobrníč	Vel. Nedelja
22 Sreda	Soter in Kaj. p.	Slovinci v tujini. Amerikanci	Gorje	
23 Četrtek	Vojteh š.	Naši škofje, duhovniki, bogoslovci	Šmihel red.	Ormož
24 Petek	Jurij m.	Dušno pastirstvo v naših mestih	Stara Loka	
25 Sobota	Marko ev.	Katoliški tisk. Bogoljub in Glasnik	Cerklje	Bol. v Orm. Središče
26 Nedelja	2. povel. ned.	Naši misijonarji. Klaverj. družba	Podgrad	Sv. Mikl. p. O.
27 Poned.	Peter Kan.	Krivoverci. Apostolstvo sv. Cir. in M.	Nevlje	Svetinje
28 Torek	Pavel od Kv.	Zmernost v pijači. „Prerod“	Čatež ob S.	Sv. Tom. p. O.
29 Sreda	Varstvo s. Jož.	Obilni sadovi sv. leta v Cerkvi	Št. Jurij p. K.	Sv. Bolf. n. K.
30 Četrtek	Katarina Sij.	Umirajoči. Ta mesec umrli	Stari trg p. L.	Sv. Len. p. V. N.

Zahvale.

Zahvalo izrekajo: Neimenovana presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji in sv. Antonu Pad. za večkratno pomoč v raznih zadevah. — M. Rihar v Nevljah Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu in bl. Tereziji od mal. Deteta za večkratno pomoč posebno v hudi bolezni. — J. K. najsv. Srcema, sv. Jožefu, sv. Antonu in bl. Mali Tereziji za rešitev iz smrtne nevarnosti in za polajšanje v bolezni. — Družbenica M. iz Vrhopolja pri V. (po objubi) Materi božji, sv. Antonu za izpolnitev neke želje. — Neka mati (Šmartno) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za zdravje hčere. — Mar. Mohorič (Ljubljana) bl. Mali Tereziji za ozdravljenje bolne roke. — Dijak J. S. Mariji Pomočnici za srečno rešitev težavne šolske zadeve. — Iv. K. (Trst) se zahvaljuje Mali Tereziji, presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za zdravje in za prejem sv. obh. v bolezni ter za uslišane prošnje.

Prošnje.

Priporočajo se: J. K. najsv. Srcema, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in bl. Mali Tereziji za ozdrav-

ljenje, za rešitev važnih lastnih zadev kakor tudi dveh zadev bližnjih sorodnikov. — T. A. se priporoča Materi božji in sv. Antonu P. za zdravje in za blagoslov v družini. — J. S. svoje domače (v molitev) za večjo gorečnost in vdanost. — Neka tretjerednica bl. Mali Tereziji in sv. Antonu P. za pomoč v dolgotrajni bolezni. — G. K. Ž. priporoča v molitev svojega moža, da bi se odvadil pijače, in prosi blagoslova ter sreče pri kupčiji. — Družbenka Mar. M. S. iz Koprivnice se priporoča Mariji Pomočnici na Brezjah, bl. Mali Tereziji, sv. Jožefu, sv. Antonu P. ter vernim dušam za ozdravljenje živčne bolezni, za zdravje glave in oči in glasu. — J. M. B. priporoča sebe in svojo družino presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, svetemu Jožefu in blaženi Mali Tereziji. — M. M. za uspeh pri sodnijski obravnavi in za pomoč v denarni stiski. — J. M. za zdravje v težki bolezni. — J. B. presvetemu Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj na Br., sv. Antonu P., sv. Frančišku Ksav., sv. Valentinu in sv. Luciji za ozdravljenje hude notranje bolezni, za zdravje oči ter za vredno prejemanje sv. zakramentov. — Družbenica (Goriško) Devici Mariji, sv. Jožefu za izgubljeno zdravje.

BOGO LJUB

„Mir vam bodi!“

Bridke ure, polne žalosti in strahu, so pretekle med tem, ko je Jezus pri zadnji večerji zaklical apostolom: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem« (Jan. 14, 27) — in pa med novim pozdravom po vstajenju: »Mir vam bodi« (Luk. 24, 36.) Prvi mir je bil zbežal od njih. Zapustili so bili svojega Zveličarja, vera vanj jim je jela pešati; že so obupavali. Tu se prikaže Zveličar, knez miru; in prva beseda, ki jo izpregovore njegova usta, je mili pozdrav: **Mir vam bodi!** Iz nje jim zveni zagotovilo: Vse je odpuščeno, vse pozabljeno. Dvom se vam je vrival v srce, zbegani ste bili; zdaj stojim pred vami in vam osebno naznanjam svojo zmagó. Vsled tega naj se naseli v vaših srcih zopet ljubi mir, ki ste ga te dni tako pogrešali.

Učenci so se kljub temu prestrašili. Kako tudi ne? Kar naenkrat stopi Jezus ob zaprtih durih na sredo. Ljubeznivo jih potolaži ter jim pokaže svoje roke in noge, češ, prepričajte se, »saj duh nima mesa in kosti«. Ponovivši svoj pozdrav jim prične govoriti nove, do takrat nezaslišane besede: »Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem.« Kakšno oblast jim je hotel s tem naročilom prepustiti? V zvezi z naslednjim stavkom pomenjajo navedene besede to-le: Kakor je Oče mene poslal, da s svojo smrtjo zadostim za grehe sveta, in kakor vam vsem dajem v svoji Mesijevi oblasti odpuščanje grehov, veselje in mir, — tako vam obenem zdaj podeljujem tudi oblast in pravico, da tudi vi posredujete odpuščanje grehov, spravo z Bogom in srčni mir. In kot vidno znamenje te pravice, kot znak pomoči in milosti Sv. Duha, dihne vanje in jim reče: »Prejmite Sv. Duha! Katerim boste odpustili grehe, so jim odpuščeni, in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.« (Luk. 24, 40.)

S temi besedami je dal Jezus apostolom dejansko oblast odpuščati grehe. Seveda morajo oni, ki niso vsegavedni, grehe prej izvedeti; verniki se jim morajo izpovedati. Oblast, ki so jo prejeli apostoli, ni mogla in ni smela prenehati z njimi. Kakor je vsem vernikom

ostala zapoved, da morajo, če hočejo biti deležni večnega zveličanja, uživati njegovo telo in njegovo kri, tako se morajo verniki tudi neprenehoma očiščevati madežev in grehov, storjenih po krstu. In kdo more reči, da je brez greha, brez krivde? Sv. Janez (I. Jan. 1, 8—10) nam v svojem listu potrebo spovedi jasno zaščuje, ko trdi: »Ko bi rekli, da nimamo greha, bi se sami varali in resnice bi ne bilo v nas. Če se pa izpovemo svojih grehov, je Bog zvest in pravičen, da nam odpusti naše grehe, in nas očisti vseh hudobij. Ko bi pa rekli, da nismo grešili, bi ga postavili za lažnika in njegove besede bi ne bilo vnas.«

Če smo grešili, je izgínil mir iz srca. Božji Zveličar nam ga iznova ponuja. S svojo smrtjo nam je zaslužil mir in milost, apostole in naslednike pa je pooblastil, da smejo ta mir skesanim grešnikom v zakramentu sv. pokore zopet vlivati v srce. O, kako kratka je pot, ki nam jo je Jezus v svoji ljubezni pripravil in ugladil, da se lahko iznebimo greha in zadobimo mir, ki ga svet ne more dati. Kdo bi se tega lahkega pripomočka z veseljem ne oklenil, če pomisli, kaj mu je greh vzel in kaj mu spoved nazaj dal!

Bodimo hvaležni božjemu Zveličarju, da nam je v svoji neskončni ljubezni zapustil ta neprecenljiv zakrament miru. Učenjaki, državniki, reformatorji, preosnovanci človeške družbe, ki bi radi človeštvu pripomogli do boljše sreče, iščejo vsakovrstnih potov in sredstev, da bi dospeli do cilja; p o z a b l j a j o pa na prvo zdravilo, ki lajša socialno bedo in izravna nasprotstva s tem, da vliwa mir in zadovoljnost v nepokojno in nezadovoljno človeško srce — in to sredstvo je zakrament miru, sv. pokora. O, koliko bi bilo storjenega za srečo in blagor, za odgojo naše mladine, za složnost, edinost in ljubezen v družinah, če bi se vsi večkrat posluževali tega zakramentalnega pomočka, ki urejuje človeško notranjost, pomirja strasti, ublažuje nasprotstva, gladi pot pravičnosti in ljubezni.

Dolorosa.

In pred nami Dolorosa
živoverna, boguvdana.

Tiho sočutje vzbude v našem srcu Gospodove besede, ki jih je govoril nekaj tednov pred svojim trpljenjem. Vzel je namreč dvanajstere k sebi, pripoveduje sveto pismo (Luka 18, 31—33) in jim je rekel; Glejte, zadnjikrat grem gori v Jeruzalem in vse se bo dopolnilo, kar je pisano o Sinu človekovem po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom, in bo zasramovan in bičan in zapljuvan; in potem ga bodo umorili; in tretji dan bo vstal. In oni tega niso razumeli in ta beseda jim je bila skrita in niso razumeli, kar jim je bilo rečeno. Kakor Kristus pred apostoli — gre v duhu pred nami Dolorosa in govori s sočutnim srcem: Glejte, gremo gori v Jeruzalem in vse se bo dopolnilo, kar je pisano o mojem Sinu po prerokih. — Ali bo tudi o nas veljala svetopisemska beseda: »In oni tega niso razumeli, in ta beseda jim je bila skrita in niso razumeli, kar jim je bilo rečeno.«? Pa če ne bi razumeli njenih besedi, vsaj zgled boguvdane Dolorose bomo razumeli. Boguvdana žalostna Mati božja ... Kakšno ime, kakšna vsebina! Marija je bila boguvdana v vseh prijetnih in neprijetnih slučajih življenja. Zelela je vselej in povsod izpolniti voljo božjo. »Zgodi se mi po Tvoji besedi!« S tem izrekom je dala v božje roke ključ do sebe in vse lastnine: »Zgodi se nad mojim Sinom, nad mojim ženinom, nad mojim domom, nad mojim življenjem vselej in povsod po Tvoji besedi. Povsod bom ohranila svoj srčni mir. Vse eno mi je, ali sem v Nazaretu ali v Betlehemu, ali v Egiptu, ali v Jeruzalemu, samo da sem tam, kjer me hoče Tvoja volja. Ne bilo bi mi vseeno biti v Nazaretu, če me hočeš Ti imeti v Betlehemu, če me hočeš Ti imeti v Egiptu. Moje srce je pripravljeno za vse. Lahko grem mirno, rada grem, kamor zapoveš...« Tako misli in ravna boguvdana Marija. Toda, ne mislite, da je bila pri tem neobčutljiva ali brezčutna. Ne, globoko je čutila vso bol in vse trpljenje; vendar pa morje bolečin ni utopilo njene boguvdanosti. Njena boguvdanost je sicer zmanjšala, ni pa vzela njenih bolečin. Kakošna je pa naša vdanost v trpljenje? Samo eno sredstvo je, ki nam ga more olajšati križ: Sprejmi ga, ker je volja božja. Samo eno sredstvo je, ki nam more olajšati križ: Ljubi ga, ker je volja božja.

Sv. Terezija pravi; »Ne vidi ga, kdor križ tako sprejme, da ga kroginkrog objame.« Recimo z Marijo: »Pripravljeno je moje srce.« In Bog nas bo v trpljenju tolažil; pomagal nam bo nositi križ. Pride celo dan, ko bomo Bogu naravnost hvaležni, da nam je dal tak in tak križ.

Toda boguvdanost Marijina vas ni še popolnoma pomirila. »Mati Jezusova je vendar vedela,« pravite, »da bo Sin od mrtvih vstal.« Videla je že v duhu poveljčanje Sinovega križa in svojega trpljenja. Da, vedela in videla je v duhu vse to, vendar je bila njena boguvdanost postavljena še na dolgo pot preizkušenj in prevar. Gospod je po svojem vstajenju šel v nebesa, njo pa je pustil na zemlji med peščico vernih in med trumo nevernih. Zapustil jo je na zemlji z velikim hrepenenjem po nebesih. »Moja duša se ne da vtolažiti, moja duša je brez tolažbe; hoče samo Boga.« Tako je pel kralj David. Z veliko večjim domotožjem je mogla tako govoriti Marija, ki je vsa kipela, vsa žarela po Bogu. Vendar bi hotela biti na svetu še stoletja, če Bog tako hoče; niti za trenutek bi ne hotela preje k Njemu, če On tega noče. Boguvdanost Marijina je bila vztrajna. Kar zadene nas, ji ne moremo izkazati lepše službe, kakor če s polnim zaupanjem sledimo njenemu zgledu. Občudovanja vredna je Marijina boguvdanost. Visok je njen zanos in razmah. Gotovo mora biti tudi temelj njene boguvdanosti globok. Visoka in veličastna je cerkev sv. Petra, pa globoki in trdni so njeni temelji. Temelj, ki na njem sloni Marijina boguvdanost, je ponižnost. Božja volja ne najde pri Mariji nobene ovire. Marija pusti, da je ponižana, kakor Bog hoče. »Glej, dekla sem; kot dekla nimam in ne iščem nobenih pravic in zahtev; zame, Tvoje deklo, ni treba nobene obzirnosti. Vsaka Tvoja obzirnost je zame velika dobrot. Spoznam, da nisem vredna in da ne zaslužim nobene milosti. Nobeno Tvojih ponižanj me ne sme in ne more presenetiti.« Ne hinavstvo farizejev, ne besnost judovskega ljudstva, ne Pilatova krivičnost, ne Judeževa nehvaležnost, ne Petrova boječnost, ne učencev nestanovitnost. Nič ni presenetilo Marije. Kakor jagnje v zaklanje je šla Marija boguvdano vsakemu trpljenju nasproti. Mi se pa pritožujemo, da moramo toliko trpeti, in prav to trpeti. Gotovo o sebi previsoko mislimo. »Spoznaj,« piše sv. Ber-

nard, kaj vse zaslužiš za svoje grehe, in onemela bo tožba na tvojih ustih.« Potem sredi bridkosti ne bomo ponavljali druge besede, razen te: »Gospod je; kar je dobro v njegovih očeh, je storil.« Vsaj nekoliko Marijine boguvdanosti v naša srca! Stopimo z Njo večkrat, zlasti v času trpljenja, pod sveti križ in recimo: Kraljica mučencev, navdaj naše srce s tiho vdanostjo v voljo božjo! Ne prosimo, da nam vzameš križ, ker vemo, da je križ znamenje izvoljenih; le to te prosimo, da nam

izprosiš milost voljno nositi križ. Pomenljivo je, da pripoveduje sv. pismo takoj za tem, ko pravi, da učenci Gospodovih besedi o trpljenju niso razumeli, o slepcu, »ki je spregledal ter je za Njim šel in Boga častil in vse ljudstvo, ki je to videlo, je Bogu hvalo dajalo«. O, da bi spregledale tudi naše duhovne oči, da je vsak križ lahek njemu, ki pozna, da težjega zasluži; in da je vsak križ sladek njemu, ki ve, da je hušji križ večje znamenje izvoljenih.

„Torej eno uro niste mogli čuti z menoj!“

»Skoraj nobena cerkvena pobožnost me še ni tako ganila, kakor skupno češčenje in skupna molitev môž in mladeničev, ki se zbirajo vsako noč pred prvim petkom v ljubljanski stolnici.« Tako se je izrazil nedavno neki opazovalec teh sicer že pičlih junakov, ki v tihih nočnih urah zadostujejo božjemu presv. Srcu Jezusovemu ter se v imenu drugih hladnih in nehvaležnih sodobnikov v skupni pobožnosti klanjajo evharističnemu Zveličarju. To lepo, resnobno, dostojanstveno in iskreno češčenje najsv. Zakramenta mora prevzeti in ogreti vsakogar, ki je bil kdaj navzoč.

Letos (ali drugo leto osorej) obhajajo nočni častilci ljubljanski že 30 letnico te vzorne pobožnosti. Ponosni smo na te junake ljubezni do Zveličarja; a še bolj ponosni bi bili, če bi jih bilo še več in če bi se njih število ne krčilo. Starejši so odmrli, mlajših in naraščaja pa ni, kar je umevno, če pomislimo, koliko je danes mlačnosti tudi med dobromislečimi, — če vpoštevamo, koliko je danes raznih prireditelj, zborovanj, zabav in sej, in kako urno se najde vzrok, če nanese pogovor na nočno češčenje. Najštevilnejša udeležba je bila izpočetka, ko sta to nočno Zveličarjevo stražo priporočala in širila † gg. prelata J. Flis in J. Rozman, ki sta redno do zadnjega prihajala ob nočnih urah v sveetišče ter z nekaterimi drugimi duhovniki vlivala poguma in vztrajnosti tudi drugim deležnikom. Danes pa — kakor rečeno — nočnih častilcev božjega Zveličarja ni prav veliko; zato bi pa bilo želeti, da bi se vsaj iz krogov moških kongregacij ter iz drugih naših udruženj oglasili vsaj nekateri, ki bi pripomogli, da ta lepa navada ne ugasne. Ženske itak prvačijo pri vseh cerkvenih in

verskih vajah; imejmo še mi moški nekaj prav svojega. To nočno straženje je pridržano samo za moške, zato se pa izkazimo vredne te odlike. Ako gre za politične shode, za to ali ono zabavo, — če treba posedeti v pivnici ali kavarni magari čez polnoč — vse prenesemo in nimamo besede pritožbe. Kako ne bi mogli vsak mesec ene nočne ure žrtvovati Njemu, ki nas čaka noč in dan, ki se ves žrtvuje in daruje za nas! Prepričani bodimo, da nam bodo ure, ki smo jih v nočni samoti prebdeli s skupnim češčenjem pred tabernakljem, na zadnjo uro v največjo tolažbo.

O ugovorih onih mlačnežev, ki se izgovarjajo: »Bog je ustvaril noč za počitek; čemu ta posebnost!« — ne izgubljam besedi. Takih in enakih ugovorov ne narekuje ljubezen do božjega Zveličarja, ampak tista komodnost, ki človeka tudi ob prostem času, ob podnevnih urah vleče preje na sprehod, v družčino in čitalnico, nego pred tabernakelj.

Naj navedemo samo nekatere nagibe, ki nočno češčenje posebno priporočajo. Glejmo najprej na Zveličarja samega, ki je zadostoval za naše grehe nezmernosti s tem, da se je postil 40 dni in 40 noči, preden je začel delo odrešenja. Kdor ima velike namene, se mora predvsem duševno zbrati in se natihem pogovoriti s svojim Bogom. Samota zbliža človeka Bogu, mu olajša srce, krepi pogum in rodi junaške sklepe. Jezusu seveda ni bilo treba priprave, a nam je treba njegovega zgleda! — Ko je Jezus nasitil tisoče ljudi, se je umaknil in šel na goro molit. Opravljal je svojo gorečo molitev dolgo v noč. Tudi ta molitev ima svoj pomen. Drugi dan hoče napovedati največjo skrivnost svojega nauka, zakramenta svetega Rešnjega Telesa. — Ko je

bil sv. Peter v ječi, je »Cerkev neprenehoma molila zanj«. Krščansko orožje v preganjanju je potrpežljivost in zaupna molitev. Bog je uslišal molitve vernikov prav tisto noč, ko je svetega Petra drugo jutro Herod hotel postaviti pred sodišče. Ponoči zbudi angel Petra in ga čudežno reši. Sv. Luka nam silno živo popisuje ta dogodek. Mnogo kristjanov je bilo tisto noč zbranih v molitvi; gotovo smemo trditi, da so opravili tudi evharistiško daritev. Uspeh je bil čudovit.

Mnogo se moli ponoči, mnogo pa tudi, žal premnogo greši; ali ni upravičeno, da v tem času vsaj pred prvim petkom zastopniki močnejšega spola izredno zadostujejo razžaljenemu Odrešeniku. Po vsem katoliškem svetu se ob vseh urah opravlja najsvetejša daritev; ob vseh časih se zbirajo častilci in prijatelji evharističnega Zveličarja pred tabernakljem. Prištejmo se jim tudi mi! Pridružimo se tistim, ki v cerkveno odobreni družbi večnega češčenja skrbe, da se izkazuje našemu nebeškemu Prijatelju vse dni in vse čase dostojna čast in zahvala. Množimo število častilcev evharistinskega reda, ki ga

je ustanovil P. Eymard (†1868) samo zato, da se v njihovih redovnih cerkvah noč in dan časti najsvetejši Zakrament.

Ljubi možje in mladeniči v Ljubljani! Potrudite se in povečajte četo izbranih junakov. Pristopite v družbo nočnih častilcev. Vemo, ni brez težav in žrtev; a žrtvam primerno in daleko čez, nam bo poplačal On, ki je polnost bogastva in milosti. Morda bi se nočno češčenje moglo vpeljati tudi kje drugod po večjih krajih. Kjer je močna kongregacija mladeničev, bi se to dalo izpeljati. Družbeniki bi to zadevo vzeli v roke ter privabili tudi možje, ki so dobre volje.

V Ljubljani se prične nočno češčenje v stolni cerkvi sv. Nikolaja pred vsakim prvim petkom ob 9 zvečer in traja do 4 jutraj, do prve sv. maše. Dohod je skozi stransko zakristijo ob semenišču. Nočni častilci se menjajo vsako uro. Dobrodošel vsakdo. Pozdravljeni oni, ki bi si izvolili posamezne ure po polnoči do treh. Prijave sprejema g. J. Šerjak, t. č. vodja nočnega češčenja, Florijanska ul. 11, I. nadstr.

Vabimo s klicem: Hvaljeno in češчено naj vedno bo — presveto Rešnje Telo!

Najvišja učenost.

Tomaž Kempčan je v prvem poglavju »Hoje za Kristusom« zapisal: »Naša prva skrb in najvišja učenost bodi: premišljevati življenje Jezusa Kristusa.« Če namreč Gospodovo življenje premišljujemo, jasno spoznavamo, kaj je naš najvišji namen, in v Jezusu gledamo pot, po kateri ga moremo doseči. Ni pa knjige, ki bi nam lepše pokazala Jezusa, kakor je sveto pismo novega zakona.

Sv. pismo daje modrost.

Ko je sv. Anton Puščavnik zapustil svet in šel v samoto, je s seboj vzel samo sveto pismo. Pet in osemdeset let je potem še služil Bogu kot puščavnik in v tem času je bilo sveto pismo njegova dušna hrana. Ko ga je neki učenjak vprašal, kako more v puščavi živeti brez knjig, mu je sv. Anton odgovoril: »Moja knjiga je priroda božjih stvari. Ta mi odpira, kadar hočem, božje knjige.« Da je pa to knjigo božje prirode mogel umevati, mu je pomagalo sveto pismo. Bral ga je vsak dan. V njem je dobival modrosti za svoje življenje in vse svoje delo. V mnogih bojih

zoper skušnjave mu je sveto pismo dajalo razsvetljenja in moči, da je vselej zmagal. Iz velikih zakladov svetega pisma pa je pomagal tudi drugim. Tedaj je živel v egiptovskih puščavah na tisoče puščavnikov, ki so njega z zaupanjem prosili sveta in ga tudi dobili. Odgovori sv. Antona so bili jasni in določni, kajti opirali so se na božjo besedo, ki jo je bral v sv. pismu. Škofje iz vsega Egipta in tudi iz drugih dežel so iskali pri njem sveta, in ne zamañ. Tudi mnogi svetni oblastniki, člani carigradskega cesarskega dvora in cesar Konstantin sam so se v težavah obračali za svet do sv. Antona. In vendar je sv. Anton bral samo knjigo božje prirode in sveto pismo.

Moč prvih kristjanov.

Vsem je znano, kako vneti so bili prvi kristjani; manj znano pa je morda to, da jih je prav sveto pismo navduševalo za Kristusov nauk, jih tolažilo v trpljenju in podpiralo v hudih skušnjavah, da so ostali trdni tudi v najhujšem preganjanju. Zato so poganski preganjalci posebno iskali svete krščanske knjige, da bi jih uničevali,

kristjani pa so jih hranili in skrivali kot največji zaklad.

Ko je sv. Cerkev dobila svobodo, je sveto vero sprejelo tudi mnogo mlačnih ljudi, ki so ostali zelo posvetni, brez ljubezni do Boga in do bližnjega. Toda kjer so ljudje brali sv. pismo, je zacvetelo najlepše življenje. Tako je proti koncu 4. stoletja živela v Rimu pobožna vdova sveta Marcela, ki je po zgodnji smrti svojega moža začela prav vneto služiti Bogu. Njen zgled je privabil mnogo drugih imenitnih gospa, zlasti vdov in deklet, da so jo posnemale. Začelo se je cvetoče krščansko življenje in Kristusov duh je zavladal tudi v družinah, ki so bile prej še zelo posvetne. In kaj je bil glavni pripomoček za te uspehe? V življenju sv. Pavla, ki je bila tudi med njimi, beremo: »Hrane za sveti plamen, ki je gorel v teh srcih, so našle v branju božje besede in pred vsem v Kristusovem nauku in zgledu. Te pobožne duše so se poglobile v svete knjige. Neizmerno bogata vsebina teh knjig, ki jih stoletja do danes niso izčrpala, jim je dajala zadosti dušne hrane za kratko življenje. Čimbolj so se navzele misli, ki jih je Bog položil v svete knjige, tem bolj so se otresele posvetnosti. In ko so spet in spet brale Kristusova dela in njegove besede, jim je bilo vedno bolj jasno, da je pravo krščansko življenje v tem, da hodimo za Kristusom: za ubogim, ponižanim, trpečim, usmiljenim, dobrim Kristusom.« Tako je vplivalo nanje čitanje svetega pisma.

Odkod je moč svetega pisma.

Ni na svetu knjige, ki bi tako močno govorila dušam in srcem, kakor sveto pismo, posebno evangeliji. V njih neposredno nastopa sam božji Sin, kakor je na zemlji živel in delal; v njih vidimo božji zgled in slišimo božje besede, in sicer v tisti preprostosti in resničnosti, ki tako močno vabi k posnemanju. Zato ni nič čudnega, da je sv. Cerkev to knjigo vseh knjig, napisano po božjem navdihnjenju, vernikom vedno priporočala, naj bi jo brali in premišljevali. Zahtevala je, da mora biti sv. pismo v domači jezik prestavljeno natančno, da se morajo nejasne stvari razložiti in da morajo svetopisemske knjige biti potrjene od škofov, katere je Sveti Duh postavil, da vladajo Cerkev božjo. Sedanji čas še posebno zahteva, da naj verniki poznajo sveti evangelij Jezusov.

Kaj priporočajo papeži.

Naj navedemo nekaj besedi, s katerimi so papeži zadnjega časa priporočali branje sv. pisma. Pij X. je pisal (21. 1. 07) kardinalu Cassettu pismo, v katerem hvali delovanje Društva sv. Hieronima, ki sveto pismo v silni množini razširja med ljudstvo. Sv. oče pravi med drugim: »To delo je silno koristno, ker prinaša poročilo o povsem božji moči, o življenju Jezusa Kristusa in si ni mogoče misliti kaj bolj odličnega in uspešnega, da nas vzgaja v svetosti. Odkar smo sklenili, da hočemo vse obnoviti v Kristusu, ne moremo ničesar bolj želeli, kakor da se uvede med verniki navada, brati svete evangelije ne samo pogostoma, ampak vsak dan, ker prav to branje jasno kaže, po kateri poti se zaželjena obnovitev more in mora doseči.«

Podobno govori sv. oče Benedikt XV. v pismu do istega kardinala (8. 10. 14): »Zadosti dobro je znano, da vse zmote, ki so za ljudi nevarne, prihajajo zlasti odtod, ker so ljudje pozabili Jezusovo življenje, pozabili njegove nauke in zapovedi in jih nehali izvrševati v svojem življenju. Tudi ne more nihče dvomiti, da tisti, ki širijo sv. evangelije, vrše delo, ki je zelo koristno za dušno vzgojo v krščanski popolnosti. Iz vsega srca torej želimo, da bi se knjige sv. evangelijev ne samo kar najhitreje med vernike razširile, ampak dosegle tudi to, kar naše srce najbolj želi: da bi se zlasti te svete knjige sprejele v vsako katoliško družino. Naj se tam, kakor evangeljska drahma, z vso vnemo iščejo in skrbno hranijo, naj se tako vsi verniki navadijo branja in premišljevanja sv. evangelijev in se iz njih popolnoma nauče, kako morejo Bogu prijetno živeti in ga v vsem posnemati.«

— V pismu, ki ga je kardinal Gasparri 27. marca l. 1917. pisal v imenu svetega očeta Benedikta XV. o poljskem prevodu svetih evangelijev in Apostolskih del, beremo: »Sv. oče je prepričan, da bodo tako v vse poljske družine prišle glavne knjige svetega pisma. Ko bodo te knjige pripovedovale o delih in besedah našega božjega Zveličarja, bodo ljudi odtegnile od kuge slabih knjig in vsakovrstnih pogubnih zapeljivosti, vodile pa jih bodo k poznanju in k ljubezni do svete vere, približale k luči resnice in jih nagibale k tem bolj gorečemu nasledovanju našega nebeškega Voditelja.«

Za branje odpustki.

Da bi verniki tem rajši brali svete knjige nove zaveze, je sv. oče Leon XIII. dne 13. decembra 1898 podelil tistim, ki beró sveto pismo najmanj četrť ure, 300 dni odpustka enkrat na dan; popolni odpustek z navadnimi pogoji pa enkrat na

Slovensko sveto pismo.

Zadnja katoliška shoda sta priporočala, naj se čimprej izda nov prevod svetega pisma, vsaj novega zakona, in ljubljanski škof je često bodril k delu.

Zdaj je izšla knjiga z glavnimi deli svetega pisma: Evangeliji in Apo-

V Emavsu.

mesec tistim, ki ga beró vsaj četrť ure vsak dan.

Iz vsega tega je jasno, kako sv. Cerkev želi, da bi se sveto pismo med verniki splošno razširilo in marljivo bralo.

stolska dela. Spremno pismo škofovo se glasi: »Vernikom! Kar smo že vsi davno želeli, to smo sedaj dosegli. V tem zvezku imate vzorno prestavo štirih svetih evangeljev in Apostolskih del. Na vsaki strani

imate spodaj nekoliko potrebnih pojasnil, da boste mogli besede evangelistov dobro razumeti.

Vzemite knjigo in veselega srca čitate prezanimivo zgodovino naše svete Cerkve, ki je natanko in posebno zanimivo popisana. Dogodki so tako živo na-

slikani, da vas bo srce kar vleklo, čitati jih zopet in zopet.

Pozdrav in blagoslov vsem!

Na praznik svete Družine v Ljubljani,
dne 11. januarja 1925.

† Anton Bonaventura,
škof

V slovo bogoslovcu Jan. Okornu.¹

Stali smo ob odprtem Tvojem grobu, vsi, ki smo Te ljubili; Tvoj oče, bratje in sestre, sorodniki in znanci, predstojniki in mi, Tvoji tovariši. Čudno nam je bilo pri srcih. Veselje in bridkost sta se borila v njih. Veselje — ob krsti, ob grobu dragega prijatelja? Da! Radost, izvirajoča iz vdanosti v sklep božje Previdnosti, ki Te nam je odvzela; radost iz velike vere, da že prebivaš tam, kjer je večni dan, kjer so izbrisane vse solze; veselje iz zavesti, da si neskončno bolj srečen kot mi, ki smo še obsojeni na samotno potovanje v vedni nevarnosti, da zgrešimo pot in svoj končni cilj — Boga, ki Tebi na veke ne bo odzvet!

In vendar ni moglo na dan to naše sveto veselje! Močnejša je bila narava, hujska bridkost ki nam je stiskala solze iz oči. Trpka je smrt sredi mladih let. Bridko je umreti s prepolnim srcem neizpolnjenih želja in hrepenenj, ločiti se od svojih življenskih načrtov, bogatih, nedovršenih — komaj, komaj začetih. In koliko svetih želja, hrepenenj, velikih načrtov si nosil Ti v svojem bogatem, za vse plemenito vnetem srcu!

* * *

Marsikdo, ki mu je bilo znano Tvoje ime, ni poznal Tvoje zunanosti. Vsa skromna je bila, ponižna, s trpečim nasmehom na obrazu, s pogledom uprtim nekam v nam neznane kraje. A kakšen duh se je skrival za to zunanostjo! Bogat je bil, prebogati, da bi obdržal vse zase. Zato si od vsega notranjega bogastva obilo delil drugim. Bil si pesnik, pisatelj. Iz vseh pesmi, povestic, člankov, črtic odseva Tvoje plemenito, res katoliško srce. S skrbjo si zrl na svojo ožjo domovino, z bolečino

na podjarmljeno solnčno Goriško, z ljubeznijo na Slovence-trpine v Ameriki. V dno duše Te je bolel verski razkol med Slovani. Molil in pel si k Mariji, »ki vlada na Brezjah in gleda morje s Trsata in je spoštovana v Čenstohovi«, naj ona vzame v zaščito nesrečno Rusijo. Navduševal si, delal, pisal in veliko žrtvoval za brate, ki še tavajo v smrtni senci poganstva. Deset talentov Ti je Bog dal in ponosni smo bili na Te, ko smo videli, da jih ne pustiš ležati zakopanih.

Tam za semenškimi zidovi pa si se nam razodeval še v drugi, še lepši luči. Ti, ki si tako občutil, ki si tako rad lajšal trpljenje in gorje svojega bližnjega, si skrival svoje lastne bolečine v strahu, da bi z njimi koga ne nadležoval, ranil. Da, Tvoje življenje je bilo polno tihega trpljenja, ki si je razodeval samo Bogu. Le včasih, ko se je zdelo, da je breme trpljenja pretežko za Tvoja slabotna ramena, si odgrnil zaveso svojega srca — samo za hip — in že si jo zopet zagnil, kakor bi se sramoval, da razkrivaš svojo boleost, čeprav samo z besedico, z vzdihom. Iz takih bežnih trenutkov je zrastle v nas spoznanje Tvojih najbolj pekočih ran. Eni teh je bilo ime — mati.

Mati! Sreča, radost, ponos slovenskega študenta, dokler more k njej iz mesta, tujega, mrzlega, v njeno ljubeče naročje. Mati! ... Grenko morje bolečin, ko preneha biti njeno srce. Mati! O, zate je bila, grenko morje bolečin. Ona je bila, ki Te je poslala v šole. Ni imela kaj, da bi Te vzdrževala, razen revščine. O, pač! Veliko ljubezen in še večjo vero in zaupanje je imela do Boga. Saj Te je posvetila Njemu, kako da ne bi pomagal? Revščino si sicer užival, a čutil je nisi, še sladka Ti je bila, ker si vedel, da je dedščina materine ljubezni. Ali komaj si se zavedel silnih vezí te ljubezni, so se raztrgale. Odšla je. Še kipec Srca Jezusovega Ti je prinesla od Matere z Brezja kot zapuščino in — umrla.

¹ Rojen l. 1901. v Zg. Lušah nad šk. Loko. Študiral je vsa leta v Kranju. Gimnazijo je dovršil z odliko. Nato je vstopil v ljubljansko semenišče. Vsa gimnazijska in semeniška leta je bil vnet kongreganist. Umrli je 27. februarja 1925 kot četrtoletnik.

Tisti trenutek je zazevala v Tvojem srcu pekoča rana: zavedel si se, da si tujec na zemlji. Iz te zavesti pa je vzkliklo novo življenje, nova ljubezen. Oklenil si se z vsem srcem nebeške Matere, zatekel se v varno zavetje dobrote in ljubezni polnega Srca Jezusovega. Razvnel si se in zapel v pesmi:

»Marija, jaz Te ljubim!
Z ognjem mladega srca,
s hrepenenjem do neba!«

V težkih trenutkih si jo prosil in klical:

»Dvigni me, k Tebi, da pridem, da ne omagam sredi sveta!
Glej, svet mi je kot tujčeva hiša in kot pot v Tvojo deželo.
Ti bodi mi Mati, meni blodnemu in pri Tebi — presrečnem!«

In ko Te je dvignila in si bil ves srečen pri Njej, si zopet prosil:

»Ne daj mi ničesar več, zadosti imam!
Bodi pri meni le Ti, kaj hočem še več?«
»Koder je Mati, je Sin — Njega le iščem samo.
Kaj bi hotel še vedeti, če je pri meni Resnica;
kaj bi hotel še ljubiti, če je pri meni Ljubezen in Mati Ljubezni.«

Še drugo, silno hrepenenje Tvoje duše se nam je razkrilo v semeniških letih: postati duhovnik Kristusov. Pripravljen si bil žrtvovati vse, tudi tisto, kar ni naprodaj za nobeno ceno: svoj pesniški dar. V Tvojih zapiskih beremo: »Pravijo, da ne bom nikoli velik pesnik, če bom duhovnik. Jaz pravim: Če je Jezusu všeč, da nisem pesnik, nočem biti; če mu je všeč, da sem, bom kljub temu, da sem duhovnik. Če želi imeti pesnika in noče mene, bo pač

obudil drugega. Zgodi se Tvoja volja, o Jezus!«

A tudi to hrepenenje, postati duhovnik, je bilo zate vir bolečin. Vedel si že dolgo, da nosiš kal smrti v sebi, dobro si znal, da so Ti šteta leta in si bil pripravljen. Ali novo mašo — sanje slovenskih mater, sanje tudi Tvoje matere in sanje Tvojih mladih let — novo mašo bi bil še rad zapel in potem bi rad umrl. Tako blizu si že bil! A slutil si, da Ti tudi to ne bo dano in si spet zapisal med svoje zapiske: »Gospod določa tek življenja in ureja red sveta; ne delaj proti njegovi volji! Zgodi se, zgodi Tvoja volja, o Jezus!«

In potem si se začel z naglico poslavljati, da bi bil čimprej doma — v nebesih. Ko smo v decembru obhajali najlepši praznik naše Matere, si že skoro umirajoč še pozdravljaj Mater najvišjega Svečenika s svojo zadnjo pesmico »Brezmadežna«.

* * *

Pomlad prihaja spet v našo deželo. Tvojim tovarišem že klije cvetje za novomašno slavlje — kmalu jim bo zacvetela novomašna pomlad. A Tebi? O, Janez, Tvoja duša pa uživa cvetje večne pomladi, slavi večno novomašno slavlje v družbi, ki si jo tu na zemlji tako ljubil: rodna mati, nebeška Mati in Kristus-Bog. In Tvoje ubogo telo? Obljubljam Ti, da bo tudi na Tvojem grobu še to pomlad zacvetela lilija in rdeča vrtnica. Se spominjaš, kako si niti bil napisal za mojo novo mašo? Danes vem, da si napisal tiste besede zase — izpolnile so se tako lepo na Tebi — zato Ti jih s hvaležnostjo in ljubeznijo vračam:

»Gospodu si daroval čisto lilijo svojih mladih let, daroval rdečo vrtnico ljubezni do njegovega presv. Srca. On Te bo obilo poplačal — z večnim življenjem!«

Brezmadežna.¹

Brezmadežna Devica
in sveta božja Mati —
vsa bela golobica
in runo Gedeona.

Cvet rože jerihonske,
nikdar zgorljivi grmič,
Zaveze nove Ester,
Ti sama vsa prelepa.

Ti mati Svečenika
Najvišjega izprosi,
da v tempelj večne slave
Tvoj Sin nekoč nas sprejme.

¹ Zadnja pesmica † bogoslovca Okorna, zložena za praznik Brezmadežnega Spočetja. 1924

Zelena veja našega naroda

Severno od Mure prebiva gotovo tudi čitatelj Bogoljuba znan del slovenskega naroda: Prekmurci. To je tisti del našega naroda, ki je moral gotovo največ trpeti v narodnem oziru pod madžarsko vlado. Vse ljudske šole (tudi domače verske) so bile zadnja leta popolnoma madžarske, le verouk se je smel poučevati v prekmurščini. Otroci iz šole domov grede sploh

nilo poleg narodne zavednosti tudi globok verski čut.

Vse prekmursko ljudstvo je trdno vero, kar izpričuje tudi s tem, da rado hodi na božja pota na Štajersko k Sv. Trojici in tudi v Maribor k Materi milosti. Posebno hvalevredno omeniti je to, da je ljudstvo zelo požrtvovalno za hišo božjo; če si količkaj prihrani, pa že prinese uboga vdo-

Dopolnjeno je!

niso smeli govoriti slovenski. Kljub temu je pa narodna zavest ostala med ljudmi trdna. Edini javni prostor, kjer se je čula slovenščina (prekmurščina) je bila cerkev. Zato je bila tudi cerkev tisti kraj, kjer so se ljudje čutili najbolj domače in kamor so vsekdar radi hodili; saj le tu so čuli domačo besedo — slovensko. Tako je vprava omejitev slovenščine na verouk v šoli in v cerkvi največ pripomogla, da je ljudstvo rado hodilo v cerkev in si tako ohr-

vica dar za cerkev. Najlepši vtis naredi v cerkvi na tujca pobožna skupna molitev. Tu ni slišati onega drugod običajnega mrmranja ali prehitevanja, ampak vsi naenkrat začno in tudi kakor en mož vsi naenkrat končajo. — Kar pa bo naše čitatelje gotovo najbolj zanimalo, je dejstvo, da ljudstvo jako rado časti prebl. Devico Marijo. Močno spodbudo za Marijino češčenje dajejo luterani, ki so deloma pomešani med »papinci« (= katoličani), ali pa imajo tudi

svoje lastne protestantske župnije. Luterani, kakor znano, ne priznavajo Mariji božjega materinstva; a vprav to krivoverstvo naš verni narod še bolj žene k češčenju Bogorodice. Mimogrede pa omenjam, da se nekaterim mirnejšim luteranom češčenje Matere božje prav dopade. Tu in tam se v luteranskih hišah dobi celo Marijina podoba, ki pred njo luteranska mati vsak večer poklekne in priporoča svojo deco »nebeški Gospej«.

Dasi pa je češčenje Matere božje globoko vkoreninjeno v srcih prekmurskega ljudstva, vendar še do najnovejšega časa niso poznali Marijinih družb. Kriva temu je bila najbolj madžarska oblast, ki je ovirala vsako, tudi čisto cerkveno organiziranje prekmurskih Slovencev. Kljub oviram od strani oblasti pa je skrben vrtnar še pred vojsko zasadil lep Marijin vrt v župniji Beltinci. Temu zgledu je po prevratu sledila tudi župnija Cankova, kjer se je na prizadevanje veleposestnice gdč. Jakobe Pitz-ove 8. decembra 1922 prvikrat zbralo 17 deklet, ki jih je Štefan Horvat, kaplan iz Murske Sobote, sprejel v Marijino družbo. Zadnji čas so se tudi dekleta pri Sv. Juriju začela zanimati za kongregacijo in kakor se čuje, se jih je priglasilo že okoli 60 za vstop.

Ker je piscu teh vrst poznana le bolj Marijina družba na Cankovi, zato se omeji na kratek zgodovinski opis le-te. 8. decembra 1922 je bil torej rojstni dan omenjene Marijine družbe. Kakor o vsaki novi stvari, tako se je tudi o naši družbi takoj po njeni ustanovitvi dosti govorilo — seveda kot o nepotrebnih novosti. Temu se ne sme nihče čuditi, če pomisli, da je bila v celj Ravenski in Goričanski (tretji del Prekmurja se imenuje Dolenjska) samo na Cankovi ustanovljena Marijina družba. Ker je torej ta »novost« naletela na nekoliko trda tla, je bilo naravno, da je nekaj mladenk izgubilo pogum in so izstopile. Pa bila je ta preizkušnja jako dobra za okrepitev družbe same. Pravo razumevanje za

Marijino družbo se je šele začelo po misi-jonu, meseca marca 1924. Posledica misi-jonskih pridig na Cankovi je bila, da je 25. marca štela družba že 65 članic in kandidatini.

Med najbolj vesele dneve naše družbe štejem po pravici 12. oktober 1924, ko nas je obiskal škofijski voditelj kanonik Fr. Časl. Bil je to zgodovinski dan tako za našo kongregacijo, kakor za prekmurske Marijine družbe sploh, ko so prvič na svojih domačih tleh naše prekmurske družbenice spremljale svojega glavnega voditelja v cerkev in ga pred cerkvenim vhodom s prisrčno deklamacijo pozdravile kot »prijatelja mladine«, ki prihaja tudi v Prekmurje oznanjat veselo blagovest Marijine slave. — Mi želimo samo to, da bi mladenke svoji oblubi, položeni v roke svojega vrhovnega voditelja, tudi zveste ostale.

8. decembra 1924 je bil svečan sprejem 24 novink; po cerkveni slovesnosti je bila v župnišču kratka akademija.

Ko gledamo nazaj v preteklost, moramo odkritosrčno priznati: naša družba je delo Marijino! Spoznali smo Njeno blagoslavljaljočo roko in jo čutili skozi dve leti; kajti kljub vsem začetnim težavam šteje danes družba 100 članic in 19 kandidatini. Sestanke imamo vsako drugo nedeljo; svete zakramente prejemajo članice večinoma večkrat na mesec, bolj oddaljene pa vsaj enkrat.

Vsi, ki ljubite Marijo, pa ste prebrali to skromno poročilo o naši družbi, sprejmite še prav prisrčne pozdrave od svojih sester onkraj Mure. Četudi ne moremo tekmovati z vašimi družbami z ozirom na zgodovino, bi pa vseeno radi tekmovali z vami v ljubezni do Marije. Molite pa z nami vred, preljubi častilci Marijini, da se Marijino kraljestvo, kakor se je pri vas na Kranjskem in Štajerskem razširilo, tako tudi pri nas razširi in utrdi v vseh župnijah Prekmurja. K temu naj nam pomaga — Devica Marija!

D. O.

Ne tako!

(Trije recepti, da se otroci pokvarijo in vzgoja ponesreči.)

1. Ukaži otroku nekaj tãkega, kar se ti zdi prav in potrebno. Če se za to ne zmeni, ukaz ponovi. Ako še ne izda, zaropotaj. Nato začni pretiti, češ, že veš, kaj bo potem, če ne slušaš. Šiba se moči. Nikar pa otroka ne kaznuj, marveč

samo žugaj in žugaj! Drugič naredi prav tako!... Bodi prepričan, da vzgojiš docela nepokorne in trmaste otroke, slabše kot so bili Helijeji.

2. Če bi otrok rad nekaj imel, cesar mu pa rad ne daš, reci:

»Ne!« — Otrok te pa le še prosi in molduje; zareži nad njim: »Nehaj že no, sitnež!« — Otrok te pa že pozna, pa javka in stoka naprej. Še enkrat zarentačiš nad njim, naj vendar že neha. Zdaj se prične jok in zdihovanje. Da imaš mir, se vdaš; ali pa te premaža mehkosrčnost. Otrok molči in ve, kako treba stopnjevati nadlegovanje, ko drugič pride z enako prošnjo, da izsili, kar hoče imeti.

3. Otrok pride prepozno iz šole — z objokanimi očmi. Vprašaš, kaj je bilo. Znal ni vsled lenobe, pa je bil za-

prt. Mati pravi: »Meni se zdi, da bi moral učitelj imeti malo več obzirnosti in potrpljenja z otroki. Kaj je treba tako obkladati z učenjem in mučiti ta revšeta!« Oče se počasi pridruži materini sodbi ter krepko pozabavlja čez učitelja. Mati da otroku kos štruklja, rekoč: »Na, le jej in nikar ne jokaj. Ko srečam učitelja, mu bom že povedala, kar mu gre.«

Kaj pravite: Ali se bo čuditi, če bo iz tega otroka postal trmoglavec, upornež in navihanec! Kogar domača hiša in šola ne vzgoji, ga tudi kaznilnica ne.

Jože Pogačnik:

Pogovor.

Marijal

Snemi pajčolan svoj beli
s temena deviškega
in daj ga meni!

— Kaj ti bo moj pajčolan,
moj beli,
detece sladkó! —

Splel iz njega bom vrvi,
z njimi zvežem vse zveri
na zemlji. —

Bo mi mreža ribiška:
kakor ribe z njo čolnar
jaz ujamem z njo strasti
— te črne — v jezeru srca.
Vse bodo služile mi,
vsem bom jaz vladar.

Marija, pajčolan svoj snemi,
o Marija, daj ga meni!
Je Marija snela pajčolan,
pajčolan svoj beli,
duši dala ga nezreli. —

Za njim!

(Roman iz Kristusovih časov. — Prevaža iz nemškega P. P.)

IV.

»Nam pravi, da ne razumemo Pisma, o sebi pa pravi, da kdor se bo držal njega, bo živel vekomaj... Kakšna domišljavost!« je poudarjal Šamaj.

»Pa to!« je dostavljaval nekdo. »On pravi, da hoče dati ljudem svoje telo v hrano in svojo kri v pijačo! Torej naj ljudje postanejo zopet ljudožrci kot so bili in so še med divjimi narodi?!«

»Poslušajte torej možje!« je prekinil gospodar hiše. »Ta človek, ki mu pravijo Jezus iz Nazareta, občuje z grešniki in nabira okrog sebe učencev, da mu pomagajo razburjati ljudstvo. Že itak smo imeli dovolj krivih prerokov, ali naj njih število še o n množi? Kaj se vam zdi, kaj je boljše, da izgine en človek iz površja zemlje, ali da naj jih bo tisoč zapeklanih po njem?!«

»Izgine naj!« se je oglasil nekdo, malo dvomljivo in boječe sicer, a ko je množica pritrdila, je postal pogumnejši in je klical: »Umrje naj! Mesija hoče biti, in vara ljudi, zato zasluzi smrt. Pred sodbo ž njim!«

Šamaj se je dvignil zmagoslavno in je z jeznimi očmi ošinil Nikodema, rekoč: »Tudi moje mnenje je to! Može, mi bomo sklicali visoki zbor in zatožili uporneža. Sveti zbor naj potem sodi in odloči, kaj naj se zgodi ž njim; mi pa hočemo biti nedolžni nad njegovo krvjo... Sedaj pa, prijatelji, nas čaka večerja, ki sta zraven povabljena tudi mlada naša znanca tam v kotu. Enega poznam po obrazu, drugega le po imenu; a že iz njih mirnega vedenja sklepam, da sta olikana mlada moža, ki znata molčati v zboru starih, dasi se v srcu morebiti ne strinjata z vsako besedo, ki se je tukaj govorila. Kaj neda Juda? In ti naš mladi znanec Simon? Učenca Gideonova sta.«

»Oprosti gospodar, da k večerji ne moreva. Dolga pot naju čaka! V Emavs morava še nocoj,« se je opravičil Juda.

Simon se je oziral okrog, če se morda zopet ne prikaže Veronika, ki je bila pravkar v družbi s sužnjo pogrnila mizo v predsobi in potem izginita v veži. Ni je bilo nazaj, in hočeš-nočeš: poslovil se je tudi Simon.

»Kaj je z Veroniko? Kakšnega mišljenja je?« je vprašal po poti tovariša Judo.

»Veronika je kakor njen oče: vneta za Postavo do zadnje skrajnosti, le da zna svojo misel bolj prikrivati in da dela takorekoč izza ozadja. Sedaj se trudi, da bi zbližala Gideona in Šamaja, ki gresta narazen, kar se tiče strogosti ravnanja in razlage... Ali si čul, kako so obsodili na smrt tujca preroka iz Nazareta. Lepo so govorili, a eno so pozabili povedati, namreč da je rekel nekoč, da nam ni treba rimskemu cesarju davka dajati. Za te besede, ako jih je res govoril, sem mu hvaležen in mu bom odpustil in pozabil vse drugo — tudi to, da se je oni dan hlinil kot da je on ozdravil dečka, ko ga ni...«

»Juda, tudi meni se zdi, da je ta človek izredna osebnost,« je pripomnil Simon zamišljeno.

»Hočeš mar reči, da je Mesija?« ga je pomenljivo vprašal Juda.

»In ko bi bil —?«

»Hahaha!« se je zasmejal Juda. Odmevalo je v noč.

Zimski čas je nastopil. Vozniki in priganjači kamel niso več prepevali po cestah; kajti deževno vreme je pota razmočilo in mrzel veter je neprestano vlekel sem od morja. Ponoči je zapadla slana; po gorskih grebenih se je obešala megla.

Ob takem času je bilo v mestu prijetnejše ko na deželi; zato je pismouk Gideon sedaj stalno bival v Jeruzalemu. Učil je deloma v templju, deloma doma. Razmerje med njim in novim učencem Simonom je bilo čedalje bolj prijateljsko. Nič ni imel učitelj zoper to, da je učenec zahajal tudi v hišo Šamaja poslušat nauk. Simona pa ni vlekel nauk Šamajev, ampak z domačo hčerjo Veroniko se je dalo toliko pogovarjati in razpravljati o višjih resnicah, da so ure v Šamajevi hiši potekle kakor minute. Včasih sta se pridružila pogovorom tudi Juda in Rahela. Pogovor se je pletel večinoma o znanih »novih« prerokih, ki sta bila nastopila v okolici Jeruzalema — o Janezu in Jezusu. Med ljudmi je bilo vsepovsod živo prepričanje, da sedaj nekako bi imel nastopiti Mesija; zato ni čuda, ako so se ob vsaki novi osebnosti vpraševali: »Kaj pa, če bi bil ta?« Tudi Simonu je že večkrat prišla misel, da bi šel in poslušal ali enega ali drugega. Zdelo se mu je sicer, da noben nauk ne more biti lepši in čvrstejši kot nauk Gideonov, a vendar... Bi vsaj mogel potolažiti Gideona in mu zatrditi: »Ne! Sam sem ju slišal — oba; toda ni ga nauka čez nauk Gideona, mojega učenika.« Starček bi bil potem potolažen, da jih ne bo mnogo, ki se bodo dali slepiti od

izredne zunanosti in bi jih zapeljala nova osebnost v verski odpad. Ni bilo sicer v učnikovem srcu nikake zavisti; le za duše mladih in neizkušenih se je bal. To je Simon videl. Zato je nekoč prijatelju Judu naravnost povedal svoj sklep: »Grem in poiščem najpoprej Janeza, potem pa še Jezusa, da se prepričam... To se pravi: ako ne bo temu oporekal mojster in učenik Gideon.«

In res je rekel Simon nekega dne:

»Mojster in učenik, vedno več je čuti o novih prerokih, ki jima pravijo Janez in Jezus. Tudi jaz sem sklenil, da ju grem poslušat. Kaj praviš na to?«

Gideonu se je videlo, da so ga te besede bolj užalostile kot razveselile. Vendar je rekel mirno in prijazno:

»Všeč mi je, učenec moj, tvoja želja po nauku in resnici. Rekel bi ti: Pojdi in ako se prepričaš, da je nauk koga drugega resnici bližji kot moj: okleni se ga in tudi tvojega učenika poduči, da tudi on gre in se ga oprime; zakaj resnica nam mora biti dražja nego oseba... Toda po drugi strani je rečeno: Izogibaj se kače, da te ne ugrizne. — Mlad si še in neizkušen. Mnogo jih je bilo, ki so menili, da stoje trdno, a so padli pod vplivom omamljive besede. Prerok, o katerem so mislili, da je prerok, je bil le zapeljivec, ki si je ogrnil plašč preroka.«

»Vem vse to, mojster moj,« je rekel Simon, »toda Krstitelj ob Jordanu, ki mu pravijo Janez, je človek tako samosvoj in poseben, da me žene radovednost in mi srce ne da miru, preden ne govorim z njim. Naprej vem, da ga ni nauka čez tvoj nauk in te prosim, bodi prepričan, da tvoj učenec pride nazaj tako zvest, kakor je bil odšel... Vendar učenik, prosim te: pusti me in dovoli mi, da grem in vidim.«

»Če ne moreš drugače — pojdi!« se je vdal starček. »Potem pa pridi nazaj in mi natančno poročaj o njegovem nauku. Treba je namreč, da mladino utrdimo v resnici tudi s tem, da jo naučimo, kako se pobije kriv nauk. Jehova bodi s teboj in njegov duh te spremljaj na tvojem potu, ki ni brez vsake nevarnosti.«

Tako se je Simon napravil na pot. Prijatelj Juda ga je spremil do Elizejevega vodnjaka in mu ob slovesu naročil, naj zahteva od preroka ob Jordanu, da se jasno izrazi o tem, kaj misli o Rimljanih. Veronika pa mu je bila naročila že prejšnji dan, naj ga vpraša, kaj misli o njenem očetu Šamaju. »Kakor sodi o pravičnih v Izraelu, tak je sam!« je rekla; zakaj za najbolj pravičnega v Izraelu je imela svojega očeta.

Pot je vodila Simona ob potoku Karitu dalje preko obširnih pašnikov, kjer so Arabci pasli črede kozâ. Po drevesih so peli slavci in kosi. V daljavi je bilo zapaziti Jordanovo strugo po tem, da se je gosta vrsta bičevja vlekla v ravni črti proti jugu. Simon je pozvedel, da se je umaknil Krstitelj niže na jug, v okolico sodomskih jezer. Zato je ubral drugo smer in so polja in pašniki kmalu ostali za njim. Med izpranim peskom in kamenjem so rastle le še levkoje ali pa je med razpokami poganjala volčja jagoda. Začela se je

puščava. Sodomsko okolica je razširjala čuden duh po slani gnilobi. Simon je utrgal na samotnem drevesu jabolko, ki je bilo zunaj lepo rdeče, a je razpadlo v roki, ko ga je stisnil — Sodomsko jabolko! Še je hodil skoro pol dneva v notranjost puščave, ko se mu je zazdelo, da sliši iz daljave človeški glas. Bila je bobneča beseda Krstiteljeva. Stal je na skali ob Jordanu sredi množice ljudi, ki so deloma stali, deloma čepeli na tleh in ga spoštljivo poslušali.

(Dalje prih.)

Fantom in dekletom!

V varstvu Brezmadežne.

Na važno vprašanje — važen in tehten odgovor: Fant in dekle! Česa vama je treba, da bosta srečna za čas in večnost? — Vere in življenja po veri.

Vero imava, bosta rekla. Dobro! Toda, ali tako vero, ki ustreza vajinim letom, razvoju in vajinemu razumu? Fant in dekle, ko sta bila otroka, sta govorila kakor otroka, sta mislila kakor otroka in sta verovala kakor otroka. Bilo je dosti, da sta vas učila oče in mati, da vama je razlagal božji nauk veroučitelj. Ko sta pa v cvetu življenja, ko se do viška razvijajo vajine umske in telesne zmožnosti, je treba, da je vajina vera razumna, hočem reči taka, da bo zadovoljila vajin razum in napolnila vajino srce.

Vero otroških let morata razviti v vero, oprto na dokaze, ki bodo popolnoma držali; otroška vera mora preiti v zavestno, zrelo vero.

Poglejta zvezdnato nebo nad seboj in vama bo reklo: Nisem se samo naredilo. Vprašajta luč solнца in bo dejalo: Od večne luči je moja luč. Motrita lepoto krasne noči in bosta slišala: Od večne lepote je moja lepota. Vprašajta po zadnjih vzrokih: Odkod vse to? Čemu vse to? Odkod življenje? Ah, samo od večnega življenja, od živega Boga.

Poglejta na prekrasni red, na veliko smotrnost v stvarstvu božjem in spoznala bosta, da povsod, kjer je

red, mora biti spretna roka, ki je stvari uredila.

Opazujta življenje v naravi, opazujta spremembe v naravi: Iz gosenice ličinka, iz ličinke metulj. Poglejta na polje, na setev, rast, cvetje, žetev, hrano, ki preide v človeške moči. Kako vse po redu, vse po pravilih; kako vse služi človeku, podobi božji! Kako vse stvarstvo oznanja slavo neskončni Resnici, Lepoti in Dobroti.

Občudujta v naravi božjo lepoto, božjo moč in božjo modrost, in v duši bo vstala in zažarela orjaška ljubezen do Boga Stvarnika.

Kaj je na dnu v dušah brezvercev, praktičnih bogatajcev? Navadno greh in grešna strast tako, da je resničen stavek velikega Avguščina: »Nihče ne tají Boga, razen kdor želi, da bi ga ne bilo. Neveral! Greh in nevednost te spremljata na tvojih potih.«

Fant! Iz dečka dozorevaš v moža! V tebi vstaja hrepenenje po svobodi in neodvisnosti. Spoznaj, da ti daje vera največjo svobodo, največjo prostost, ker ti pravi, da si otrok božji in dedič nebeškega kraljestva. Priti moraš do prepričanja, da vera od tebe ničesar ne zahteva, da ti samo daje, veliko daje. Spoznaj, da se pravi Bogu služiti vladati, grehu služiti pa suženj biti.

Spoznaj mladina, da so tudi zapovedi božje delo božje ljubezni; da so te zapovedi božje ne v breme, ne v nadlego in trpljenje, temveč v tvojo obrambo, v tvoje telesno in dušno zdravje in veselje. Tudi šesta zapoved, — tudi šesta. Zapovedi božje so luč, ki ti sveti v temo življenja.

Mladina, telesno dozorevaš. Moči se ti jačijo. V tebi se dviga ponos in samozavest; spoznaj, da je naš največji ponos, da smo otroci božji. Po nauku brezvercev pa si samo žival in te, ko obnemoreš, lahko vržejo na gnoj. Vera pa ti pravi, da je vse tvoje življenje služba božja, da smo poklicani in namenjeni za srečno večnost. Vera te uči, da imaš neumrjočo, Bogu podobno dušo, da te bodo morali spoštovati, tudi če ti telo obnemore. Služba božja je tvoje življenje: Boga spoznavati, častiti in ljubiti je tvoja naloga. Plačilo za to službo pa bo zveličanje, uživanje Boga na vekomaj. Celó življenje, tudi cvet mladosti mora služiti Najvišjemu. Ali se ti ne zdi podlo, le par zdihljajev na stara leta žrtvovati Stvarniku, Odrešeniku in Sodniku vsega tvojega življenja.

Draga mladina! Za veseljem te vleče, za veseljem brez konca in meje. Spoznaj, prepričaj se, doživi, da je krščanstvo vera veselja, četudi uči trpeti, moliti kesanje in se pokoriti. Moderni človek je izgubil Boga, zato ni več resnično vesel. Krščanstvo pa širi veselje, dasi oznanja zatajevanje, premagovanje, odpoved. Če kdo ne zataji samega sebe in ne vzame križa nase, ne more za Kristusom v blaženstvo, pred nedeljo vstajenja in veselja; mora doživeti veliki petek trpljenja in žalosti.

Vem, da te bodo morda pomilovali: »Ah, reveži, ki ne vedo, kaj je pravo veselje!« Tako sem pomiloval pred nekaj leti bogoslovce, ki so v lepih popoldanskih dnevih za semeniško ograjo študirali in molili. Danes, ko občutim srečo katoliškega duhovnika, vem, da sem se motil.

Mladina! Za veseljem te vleče, za veseljem in srečo ti utriplje vsaka žilica. Kje je veselje, sreča? »Če je kje na svetu veselje, je v čistem srcu.« V srcu polnem ljubezni, polnem žrtve za visoke cilje. Zato pa je potrebno, da si mladina npravno močna. Do te moči pa ti bo poleg Kristusa v sv. obhajilu največ pripomoglo češčenje Marije Brezmadežne. Veselje je v čistem srcu;

čista pa bodo srca, ki bodo iskreno čistila Marijo. V modernem poganstvu gine smisel za lepoto svete čistosti, gine dekliško poštenje, dekliški ponos. V starem poganstvu je bila ženska suznja, krščanstvo je baš s tem, da je širilo češčenje Matere in Device Marije, dvignilo ženo, vrnilo ženi čast. Moderno poganstvo pa z romanom in kinom, z gledališko in slikarsko umetnostjo, kakor pravijo, z modo in plesom jemlje ženski čast in jo dela za sužnjo strasti in pohote.

Mladič! Pri Mariji se uči spoštovati ženo in dekle; spoštovati vzvišenost in svetost deklištva in materinstva.

Dekle! Spoznaj vrednost deklištva, lepoto devištva, bogastvo čistosti v Mariji Brezmadežni. Vedi, da je čistost, poštenje tvoje največje bogastvo. Zato zahtevaj od vsakega moškega, ki s teboj govori in občuje, zahtevaj brezpogojno spoštovanje. Naj se zaveda, kdor s teboj govori, da ima opraviti z Bogom, ki je neomejeni gospodar nad teboj, ki edini ima vse pravice do tvojega srca, do tvoje duše, do tvoje ljubezni. Naj se zaveda, kdor s teboj govori, da je tvoje telo svetišče božje, tempelj Sv. Duha. Kdor pa ta tempelj božji skruni, greši hudo. Naj se zaveda, da je telo orodje duše, neumrjoče in Bogu podobne.

Dekle! Pahnj od sebe posebno še ljudi dvojne morale, ki ponoči pritiskajo močvirne cvetke na svoje prsi, podnevi pa se jih sramujejo, vanje pljujejo in s prstom za njimi pokazujejo.

Fant! Če si si izbral dekle, če si v letih zato in je dekle zato, da jo popelješ pred oltar, ali jo boš znal spoštovati? Ali boš znal ceniti njeno največje bogastvo? Ali je tvoja ljubezen lepa, čista, plemenita, po volji Stvarnika, ki je položil v človeško naravo tudi spolni nagon, da dosega svoje vzvišene, svete namene, da ohranja in pomnožuje človeško družino, da polni nebesa s svetniki!

Dekle! Če si v primernih letih, če je ženin tebe vreden in je tvoja ljubezen čista, neoporečna, ali moliš v jutranji in večerni molitvi tudi za svojega izvoljenca? In ko prejmeš sv. obhajilo, ali rečeš: Kristus, ohrani ga v poštenju, v živih veri, čistosti. Kristus bodi mi luč!

Mladina! Čistost mora biti v tvojih dušah proti nevarnostim poželenja mesa; čistost mora biti v

svojih dušah proti nevarnostim zapeljevanja sveta. To čistost pa bo ohranjala samo redna molitev, iskreno spoštovanje in pristrčna ljubezen do Marije Brezmadežne in večkratno sv. obhajilo.

Fant in dekle! Po Mariji k Jezusu! Po češčenju Matere božje k večkratnemu obljemu s Kristusom v presveti hostiji, pa boš lahko rekel: Vse imam v njem, ki me oživlja; pa boš lahko rekla: Vse premorem v njem, ki me okreпча. Janko Žagar.

Mati! Pelji svoje otroke v šolo nedolžnosti!

Najmlajši cvet v goriški okolici.

Dne 8. septembra 1924 je bil za Vrtojbo na Goriškem znamenit dan z dvema velikima dogodkoma: posvetili smo temeljni kamen za novo cerkev ter ustanovili dekliško in deško Marijino družbo.

Prežalosten je bil pogled na Vrtojbo, ko so se vračali begunci zopet v svojo rodno vas. Hiš nikjer, ne cerkve, ne zvonika, ne zvonov, ki bi milo vabili k molitvi in službi božji. Vse je izginito, vse podrtó, — sama ruševina. Žične ovire, razdrte ce-

ste, polja prej kot mirna morska gladina, sedaj vsa prekopana od težkih granat, pomandrana od konjskih kopit ter preprežena z bodečo žico in razmetanim vojnim materijalom. Žalosten pogled, a še žalostnejše srečanje! Mesto obložene vinske trte, cvetočega sadnega drevja in ponosnega gozda vidiš le železne droge, betonske trdnjave in strelne jarke, kjer je na tisoče mladih življenj dalo slovo svojim upom in nadam.

Kako je ta pogled stiskal srce ubogim

našim beguncem, ko so se vračali telesno izčrpani in duševno izmučeni na svojo rodno grudo! Koliko bolesti, koliko trpljenja je v enem samem pogledu na to uničeno, prej pa tako bogato rodovitno zemljo, ki je zalagala cesarski Dunaj, ponosni Berlin in kraljevo Prago s svojim zgodnjim sočivjem.

Vrtojba je bila v svetovni vojni dolina krvi. Najhujši boji v goriški okolici so se vršili na njenih tleh. To pričajo šesteri vojaška pokopališča, kjer počiva na tisoče junakov, ne glede na narodnost, vero ali socialno mišljenje.

Naši begunci niso izgubili poguma vrnivši se na svoj dom. Ljubezen do rodne grude, do krušne matere, boj za lastni obstanek jim je podžigal pogum, da so šli veselo na delo. Krepka in trdna volja preмага vse ovire. In glej čudo! Odstranjajo žične ovire, popravljajo pota, zbijajo barake, počivajo in spé na stelji, jedo trdi kruhek in pijò vodo, orjejo, sejejo — in žanjejo sad svojega truda. Leto dni preteče. Dvigajo se hiše, rastejo domovi in Vrtojba zavzema po par letih vztrajnega in požrtvovalnega dela zopet svoje prejšnje stališče — hiša do hiše — vse novo! V štirih letih je zadnja hiša dodelana!

A tudi ob težkem materialnem obnovitvenem delu naši Vrtojbeni niso pozabili na svojo dušo. V razvalinah prejšnje cerkve so si pripravili zasilen prostor za službo božjo, ki so jo opravljali izpočetka očetje kapucini iz Gorice, dokler se ni vrnil Edvard Mežnaršič, ki je pa umrl leta 1920.

Versko življenje se je razvijalo potem sporedno z obnovitvijo hiš. Zlasti se je veliko mislilo, da bi dve cerkvi, ki jih je prej imela duhovnija, združili v eno sredi vasi, kar se je ob trezni volji vaščanov končno tudi doseglo; 8. septembra 1924 je blagoslovil temeljni kamen za skupno cerkev msgr. Valentinčič iz Gorice. Cerkev je danes že pod streho v zadovoljstvo vseh duhovnikov

Isti dan se je odločilo 18 deklic za vstop v Marijino družbo. Nobena ni prekoračila 15. leta. Izmed odraslih deklet ni imela niti ena toliko poguma in ljubezni do Marije, da bi se priključila mlademu zboru. Plesna kuga, ki se je v naši goriški okolici tako razpasla, je zarazila odraslo mladino. Kjer pa vlada kuga plesa, je vsako idealno stremljenje izključeno.

Mlade Marijine družbenice so zelo pridne. Prihajajo pogostoma, nekatere celo vsak dan k sv. obhajilu. Vnete so pa tudi glede shodov, božjih poti, sodelovanja pri marijanskih prireditvah. — Pa dobre pevke so tudi, dasi še s šibkimi glasovi. Za Božič so pele že latinsko mašo v družbi odraslih pevk.

Isti dan je vstopilo v Marijino družbo 11 dečkov ter smo tako ustanovili prvo mladeniško Marijino družbo v goriški okolici. To so vam vrli dečki, ki so že parkrat imeli tudi primerno razvedrilno prireditev s petjem in igro »Škrati«. Od družbenikov se učita dva tudi orgljanja ter sta za Božič že sodelovala pri latinski maši, sedaj pa oskrbujeta nedeljsko orgljanje in pomagata pri učenju petja novink in cerkvenega zbora.

Imamo pa tudi še prostran »Marijin vrtec« za dečke (54) in deklice (96). Mnogo teh je naravnost vzornih glede prejemanja sv. zakramentov. Nekateri že par let pristopajo vsak dan k sv. obhajilu in so pri sv. maši. Pri shodih, ki jih vedno težko čakajo, se priklašajo sami za govornike, deklamacije itd. Kako bi se dalo marijansko gibanje poglobiti, ako bi imeli »Marijin dom«!

Tako se giblujemo in živimo v Vrtojbi. Bilo bi lahko še boljše, ko bi bilo več trdne in krščanske volje pri odraslih!

Naj bi pa vsaj mlajši rod, podpiran po obilnih milostih, z lepim zgledom in junško vztrajnostjo vplival na odraslo mladino! Naj bi tudi starejši uvideli, da je edina pot do sreče in zadovoljstva v tem objemu Kristusovem in pod zastavo Marije, naše pomočnice. Fr. Švara.

Versko-prosvetne iskre.

Pri vrelcu. Lani je bivši urednik »Bogoljubov« pod naslovom »Germania et Hollandia docet« — Nemčija in Holandska sta nam za zgled (pravega katoliškega življenja namreč) — napisal mnogo poučnega in vzpodbudnega. Navedel je tudi več razlogov, med katerimi ni na zadnjem mestu verska šola. Da Holandska prednjači in prekaša v tem oziru Porensko Nemčijo, je znano. Zdaj pa izvemo od druge strani, katera je pravzaprav tista gonilna sila, ki podpira in podžiga to zgledno, dejansko krščanstvo na Holandskem: Pogled na živahno evharistično življenje v tej srečni deželi reši vso zažgonetko. Prejemanje sv. obhajila je zadnja leta tam sila napredovalo. Pred leti so našteali letno okrog 10 milijonov sv. obhajil; danes jih je letno najmanj 50 milijonov. (Vpoštevati je treba, da je na Holandskem skoraj en milijon več drugovercev kot katoličanov.) Obhajila se množe tudi radi tega, ker imajo več domov za duhovne vaje, oskrbujejo pa tudi po šolah evharistične duhovne vaje. Več škofij je, kjer imajo vpepljeno večno česčenje. Evharistična zveza, ustanovljena l. 1916. ima že 165 podružnic in nad 100.000 članov. V Amsterdamu bo imela osrednjo pisarno. Oltarna straža se je zadnja leta zlasti od evharističnega kongresa močno okrepila in je pridobila na tisoče novih članov, ki pridno razpečavajo evharistične spise in tiskovine ter s tem izdatno pomagajo, da se širi evharistično kraljestvo med katoličani. Pripomnimo še, da izhajajo na Holandskem štirje evharistični časopisi za ljudstvo, dva za mladino; naročnikov je okrog 100.000, mladinskih naročnikov pa 15.000. Duhovnikom podžiga evharistično gorečnost poseben evharistični časopis s 3000 naročniki.

Stalni pridigar. Čas hiti in se ne povrne. Izguba se ne da popraviti. Nekje so imeli tako uro, da je ob vsakem bitju pokazala na vrhu novo ploščino s primernim napisom in opozorilom. Radi zanimivosti naj navedemo vseh 12 pomenljivih rekov, če bi se našel umetnik, ki bi tudi hotel napraviti tako uro. — **Ob eni:** En Bog je in en Gospod; njega móli in njemu služi; vanj zaupaj! — **Ob dveh:** Dve zapovedi moraš predvsem izpolnjevati: Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo in z vso pametjo; ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. — **Ob treh:** Tri čednosti moraš predvsem čuvati: vero, upanje, ljubezen. — **Ob štirih:** V vseh stvareh se spominjaj štirih poslednjih reči! — **Ob petih:** Pet čutov imaš; porabi jih na čast božjo! — **Ob**

šestih: V šestih dneh je Bog svet ustvaril; zahvali se Bogu vsedobremu, da te je ustvaril — za nebesa. Glej, da jih ne izgubiš. — **Ob sedmih:** Sedem zakramentov je postavil božji Učenik — nam v zveličanje. Ne zane-marjaj jih. — **Ob osmih:** Potrudi se za osmero blagov! — **Ob devetih:** Varuj se tudi tujih grehov; devet jih našteva katekizem. — **Ob desetih:** 10 zapovedi nam je Bog dal. Če ločeš »v življenje iti« — izpolnjuj jih! — **Ob enajstih:** Še je čas, da se zveličaš. Ob enajstih je šel evangelijski gospodar zadnjikrat najemat delavcev za vinograd. Prejeli so plačilo. Pridruži se delavcem v vinogradu Gospodovem z molitvijo, s čednostmi in dobrimi deli. — **Ob dvanaajstih:** Premišljuj rad 12 členov apostolske vere in živi tako, kakor te vera uči.

Današnje šolstvo. Ob 200 letnici, odkar delujejo kot učitelji in vzgojitelji krščanski »šolski bratje«, je zastopnikom te družbe izpregovoril papež Pij XI. tehtno razsodbo o novodobni šoli. Žalostno je dejstvo, da se mladini vceplja samo vednost in znanje — pomešano dostikrat z zmoto —, premalo se pa skrbi za vzgojo. Poleg tega pa skušajo oblasti tuintam mladino čedaljebolj odtegniti vplivu Cerkve... Marsikje šola ni več vzgojišče čednosti, marveč učilnica zmot, ter kraj, kjer se mladina priučí zlobnosti. »Skrbite« — tako je končal sv. Oče, »skrbite, ljubi sinovi, karmoč vneto, da se približate cilju, ki ga hočete doseči. Imejte pred očmi besede sv. Krizostoma: »Katero misijonstvo je večje, kot duše voditi in npravstvenost mladine utrjevati?«

Nekaj jako pametnega. Dežela, ki so se iz nje zasejale tudi k nam nekatere grde kletvine in bogoskrunske besede, se je jela boriti zoper to barbarstvo ter išče vsakovrstne prilike, kjer bi se dala umazana kletvinska povenjenj zaježiti. Tako n. pr. je »Zveza italijanskih delavcev« sklenila, da se mora v vsako pogodbo med delodajalcem in delojemalcem sprejeti tudi točka, ki prepoveduje kletvino. Ta določba je obvezna za obe stranki. Obrtniki, gospodarji, tovarnarji in vsi, ki se vam studi kletvina — storite tudi tako. Vršili boste plemenito delo.

Se ponavlja marsikje... Švicarski državni svetnik pl. Haller je zapisal potem, ko je l. 1921 prestopil v katoliško Cerkev, kar se mu je pri gotovih krogih zelo zamerilo, sledeče besede: »Vse se prezre in odpusti, samo to ne, če se kdo odločno in temeljito izpreobrne; če kdo jasno pokaže svoje odnošaje do katoliške Cerkve. Ako bi bil ateist (brezbožnež),

hudodelec, član nekrščanskih, prekucijskih družb, bi noben še znil ne.« Tako pa je bil iz državne službe odslovljen in povsod odstavljen.

Koliko bi se jih oglasilo...? Francoska vlada hoče pregnati iz države katol. redovnike in redovnice, ki po svojem poklicu izkazujejo bednim in bolnim telesna in duhovna dela usmiljenja. Z ozirom na to je ironično objavil neki pariški časopis ta-le oglas: »Iščemo 200.000 do 300.000 oseb brez vere, ki bi negovale bolnike, oskrbovale neboljane starčke in starke, odgajale sirote, poučevale otroke, nadzirale norce in slaboumne, stregle neozdravljivim itd.... Pogoji: Vsaka teh 200.000 ali 300.000 junaških oseb se mora zavezati, da hoče to službo izvrševati po deset ur na dan do smrti in sicer brezplačno. V zahvalo in za nagrado utegne pač dobiti od časa do časa kako odliko-

vanje v obliki kletve ali zmerjanja...« — Koliko brezvercev bi se oglasilo za tako službo in za tako plačilo?...

Satanovo priznanje. Znano je, kako je zlodej pobožnega župnika iz Arsa — Janeza Vianneya — (ki bo letos prištet med svetnike) nadlegoval. Nekoč je znil svojo jezo nanj po nekem obsedencu. Takole ga je počastil: »Ti nemarna, črna krota, kaj me pa vedno mučiš? Bomo videli, kdo bo zmagal. Sicer pa, — zakaj vedno tako preprosto pridiguješ? Zaradi tega te imajo za slabo nadarjenega in nevedneža. Pridiguj tako mogočno kakor v mestih. O, ti našopirjeni govori, ki niso nikomur neprelčni, so mi jako všeč...«

Župnik Vianney: »Povej mi raje, kaj sodiš o plesu?« Vrag: »Ples je moje torišče in moje polje. Ogradim ga, kakor je vrt ograjen z zidom.«

»o domovini.

Rimsko romanje Slovencev. Ob uredniškem zaključku lista je bilo priglašanih iz ljubljanske škofije 315 svetoletnih romarjev, iz lavantinske pa 203. Novi priglašenci bi se sprejeli samo pogojno. — Katoliški Bunjevci se tudi priglašajo v lepem številu za lastno romanje. Februarja je bilo prijavljenih samo iz subotičke škofije čez 1000 oseb.

Med spovedovanjem je umrl v Kruševcu pri Obrovcu v Dalmaciji frančiškan L. Donelli. Poklican je bil k bolni osebi na previdenje s svetimi zakramenti. Šel je, dasi se je slabo počutil. Komaj začne s svetim opravilom, zakliče: »Jezus!« Zadela ga je kap ter je na mestu izdihnil.

Umrl je v Gorici 7. marca prof. dr. Anton Gregorčič. Komaj dva meseca je tega, kar je slavil 50 letnico mašništva, pa se je moral za vedno posloviti. Pol stoletja je delal pokojni voditelj goriških Slovencev za svojo solnčno domovino. Nesebično se je boril za svoje rojake ter jih dvigal duševno in gospodarsko. Slovenija mu bo ohranila časten spomin, Bog naj mu pa bogato poplača!

Smrtna kosa. Nenadoma je ugrabila neizprosna smrt iz naše srede dne 26. febr. odličnega odgojitelja srednješolske mladine, profesorja Msgr. dr. Antona Medved-a v Mariboru. Pljučnica je položila junaškega moža po telesu in po duhu na bolniško in kmalu nato na

mrtvaško posteljo. Pokojni mladinoljub je bil morda najbolj priljubljena oseba pri vseh slojih. Vedrega obnašanja, veselega in smehljajočega obraza, dobrohotnega srca, uslužnega značaja je bil vselej in povsod, zato se je tudi povsod in vsem prikupil. Pridobil si je ime ne-le kot katehet, marveč tudi kot pisatelj-zgodovinar, predvsem kot izboren govornik, ki je vsled svojega čistega glasu in lepega jezika bil kot nalašč ustvarjen za ljudskega in slavnostnega govornika na javnih prostorih. V Ljubljani je zadnjikrat govoril na pokopališču pokojnemu tcvarišu profesorju in kanoniku Antonu Kržiču. Naj prejme blaži pokojnik plačilo pri Bogu! — Umrl je 27. februarja vpokojeni župnik Janez Jelenc, bivši dušni pastir ledinski, pozneje godoviški. Pokopan je v domačem kraju na Dobravi. — V Ljubljani so pokopali v nedeljo, 1. marca, bogoslovca 4. letnika Janeza Okorna, akademika najlepših zmožnosti in plemenitega srca. — V Ameriki (St. Louis) je dokončal svoj tek Josip Kompare, bivši župnik v Ospu v Istri. — V večnost se je preselil J. Vidmar, župnik v Idriji ob Bači. Prehladil se je, ko je šel previdet nekoga bolnika.

»Teга moža bomo pa močno pogrešali...« Tako so govorili 13. marca vsevprek v Ljubljani, ko se je izvedelo, da je v jutro tistega dne po kratki bolezni izdihnil blago dušo bivši frančišk. provincial P. Placid Fabiani.

Kdo bi mogel v kratkih besedah po vrednosti in zaslugah oceniti pokojnega zlatomašnika!? Bil je neugnan in splošno priljubljen spovednik; če ni sedel v spovednici, je pa šel okrog bolnikov in tudi k takim, ki ga niso klicali — ne brez uspeha. Bil je skromen, tih, ljubezljiv in ponižen sin sv. Frančiška; marljiv do zadnjega kot čebelica. Prejel je plačilo, kajti ni ga kmalu duhovnika, ki bi se zanj ob smrtni uri opravilo toliko molitev, kot za dobrega p. Placida. Prosi za nas pri Bogu!

Bogoslovec † J. Okorn.

Strašno bogoskrunstvo in cerkveni rop. V župnijski cerkvi sv. Ivana v Zagrebu je neki lopov v noči pred 17. febr. razbil okno pri prezbiteriju; nato se je spustil po vrvi v cerkev, odprl tabernakelj, raztresel svete hostije ter odnesel ciborij in monštranco. Hkrati je vlomil v zakristijo, razdril vrata omare ter pobral kelihe in kar je dobil. Na srečo ukradene svete posode niso bile zlate, ker so dragocenejše bile shranjene drugod. — Za tako strašno lopovstvo je zmožen samo brezverec, ki je hkrati najnižja propalica. Bog nas varuj take golazni; žal, da je bo vedno več, če se po nekaterih šolah ne preokrene na bolje in če se

ne uvede res krščanska odgoja. Božjemu Zveličarju pa povsod zadostujmo za nečuvveno nečast, ki jo povzročajo brezvestni in brezverni lcpovi.

Redovništvo po Sloveniji. Točasno imamo v Sloveniji v vseh frančiškanskih samostanih 146 duhovnih sinov sv. Frančiška; manjših bratov sv. Frančiška (kapucinov) je 58; jezuitov (s kandidati vred) 36; članov viteškega reda 10; cistercijanov 20; kartuzijanov 45; salezijancev 46; trapistov 77; minoritov 8; članov misijske družbe (lazaristov) 71; usmiljenih bratov 31. — **Zenskih redov in družb** je 10. Uršulink je 181; karmeličank 21; magdalenk 29; sester viteškega reda 17; šolskih sestra sv. Frančiška 197; šolskih sestra (pri Mariboru) 40; usmiljenk ljubljanske province 596; zagrebške province 40; sestra sv. Križa 25; šolskih sestra d. N. D. pa 35.

Dar hrvatskega naroda — svetemu Očetu. O priliki svetoletnega romanja bodo Hrvati podarili papežu zlat kelih — dar celokupnega hrvatskega naroda. Kelih bo umetno delo; načrt zanj je napravil arhitekt Kerdić. Na gornjem delu (na kupi) so vdeleni prizori iz hrvatske zgodovine, ki so v zvezi s sveto Stolico: krst Hrvatov po opatu Martinu in Ivanu Ravenskemu; kronanje kralja Tomislava s krono, ki jo je poslal takratni papež; papež Hadrijan II. dovoljuje bratoma Cirilu in Metodu uporabo glagolice pri službi božji. Te reliefne podobe bodo imele podpise v glagolici. Vmes so razvrščeni dragulji — smaragdi. Na držalu keliha se vidijo znaki sv. Trojice: oko božje, jagnje, golob. Na dolnjem delu (stojalju) so vdeleno slike šestih svetnikov: sv. Cirila in Metoda, sv. Jeronima, bl. Avgušтина Kažotiča, bl. Marka Križevčan-a in sv. Nikolaja Tavilić-a. Vmes so razvrščeni grbi hrvatskih pokrajin. Kelih stane okrog 150.000 dinarjev. Narejen je s pateno vred iz 18 karatnega zlata.

70 letnico rojstva je praznoval 11. febr. zagrebški nadškof dr. Ant. Bauer, ob čilem zdravju in krepki moči. Zagrebški katol. listi so objavili ob tej priliki obširne opise njegovega delovanja.

Dopisi.

Dol pri Ljubljani. Na svečnico so se pri nas končale tridnevne duhovne vaje z a f a n t e s skupnim sv. obhajilom. Udeležba je bila prav obilna za naše majhne razmere tako, da se je voditelj vaj — profesor dr. Rožman — čudil tolíkemu številu. Obhajancev — samih odraslih fantov — je bilo nekaj nad 100. Bog jim daj stanovitnost in potrebno možato odločnost v krščanskih načelih! G. voditelju pa naj plača Bog njegov trud.

Sv. Štefan pri Šmarju. 16. febr. je izbruhnil požar pri podružnici sv. Janeza Krst., ki je poleg v bližini cerkve stoječe hiše uničil celo cerkveno hišo, pri cerkvi pa streho in deloma notranjščino zvonika. Tudi blagodoneč zvon je bil poškodovan. Prej tako prikupljiva cerkvice nudi žalostno sliko. Škoda je občutna. Da bi se mogla ta stara cerkvice kmalu popraviti, trkajo okoličani na mila srca. Morda bi tudi kdo Bogoljubovih bralcev mogel in hotel kaj pomagati. Milodare sprejema župnijski urad sv. Štefan, p. Šmarje pri Jelšah.

Iz Idrije. 17. januarja je umrl nagle smrti na sestanku naše Mlad. M. D. Franče Kobal. Člani so mu priredili lep pogreb in darovali zanj skupno sv. obhajilo. — 25. I. t. l. je imela naša družba občni zbor; dobili smo nov odbor, določili dneve za skupno sv. obhajilo v l. 1925 in dali smer našemu delu za letos: Tu li še letos naj raste družba zlasti naznotraj v posameznih članih, da si utrdijo versko nravno življenje. Na tedenskih večernih sestankih smo začeli s predavanji iz sociologije. Fantje pridno posegajo v razpravo in razgovor. Marija, blagoslavljalj naše delo!

Suborje na Krasu. Lansko leto meseca julija si nam oznanil, dragi »Bogoljub«, da bo praznovala suborska M. D. svojo srebrno obletnico, in sicer bolj slovesno. Hvala Bogu in Mamki božji! Po svojih močeh smo tako naredili. Družba si je oskrbela lepo zastavo s podobami prebl. D. M. in sv. Alojzija. Naredile so jo domača dekleta pod vodstvom tukajšnje gđc. učiteljice. Za ves trud in delo naj bo vsem plačnik dobrotljivi Bog. 21. junija m. l. je bila nova zastava blagoslovljena. Prvič je vodila svojo četo 22. junija o priliki procesije sv. R. T. Naj bo in naj vedno ostane voditeljica in budilka Marijinim hčeram. — 13. julija je bilo slovesno zunanje praznovanje družbene 25 letnice. Na hribček so prišle vse sosedne in nekaj bolj oddaljenih družb z zastavami. Skupno smo se nanovo navdušili za vzore Marijinih otrok; vnovič smo obljubili in prisegli Mariji, svoji Kraljici vdanost in zvestobo. Domača družba je priredila zunaj na prostem predstavo; članice udeleženi družb so nam pa povedale marsikaj lepega in spodbudnega. Daj Bog in Mati božja, da vse obrodi stoteren sad. — 2. febr. t. l. nam je ugrabila krūta škrlatinka v petih dneh mirno in tiho družbenico Marijo Volk. Tovarišice so darovale zanj sveto obhajilo. N. p. v m. — Družba šteje sedaj 25 članic in 17 kandidatinj. »Bogoljuba« ne marajo vse. Je li to prav? Ni li to pravilo, da naj čita vsaka družbenica glasilo »Bogoljub«? — Snuje se bojda tudi Marijina družba za žene! O tem kaj več, kadar postane dejstvo. — (Prav bi bilo, da bi se vsi

člani tega pravila tudi oprijeli. Kongreganistinja brez družbenega glasila izpričuje, da ji Marijina družba ni prav resna stvar. Nekaj manjka. Glasilo je kakor gorišče, kjer se človek poživi, ogreje, navdušuje; skupno glasilo kaže vnemo in napredek po družbah, kar naj bi vsi posneli. Brez posebnega vzroka naj bi torej noben član Mar. družbe ne bil brez »Bogoljuba«. — Op. uredn.)

Po svetu.

Da ustrezemo tudi radovednosti, navedemo na tem mestu po zanesljivem viru, kako sedanji papež Pij XI. živi. Sveti Oče vstaja zelo zgodaj. Sv. mašo začne navadno že ob petih. Le takrat, kadar je vsled poznih večernih posvetovanj utrujen, mašuje šele ob pol šestih ali pa ob šestih. Po sv. maši ostane v kapeli, ko opravi sv. daritev eden njegovih tajnih komornikov. Nato popije večinoma stoji škodelico črne kave ter se poda takoj na delo. Pij XI. je mož vztrajne delavnosti, jako mirne narave in skrajne točnosti ter reda. Povečini govori le malo. Ob osmih se začno dostikrat že avdience in trajajo do pol ene. Zdaj se poda v svoje zgornje prostore, kjer je pripravljeno skromno kosilo, ki je zaužije navadno brez družbe. Ob gorkih dneh si privoščijo po kosilu malo odmora in počitka, nakar se odpelje na zrak v vatikanski park. Na vozu sedi sam, nasproti njemu pa eden spremljaljajočih ga komornikov. Večkrat tudi izstopi ter hodi nekoliko peš. Ko se povrne, se začno zopet avdience, ki trajajo po več ur. Večerja navadno ni pred deveto uro. Je zelo preprosta kakor kosilo. Dnevno delo zaključijo molitev rožnega venca.

Grob sv. Štefana, prvega mučenca. Kraj, kjer so zasledili Salezijanci staro svetišče in več grobov, je od Jeruzalema šest ur oddaljen in se imenuje Beitgemal, t. j. hiša Gamalielova. Salezijanci imajo tam gospodarsko šolo. Dognano je, da je imel tu pred 1900 leti svetopisemski Gamaliel svoje posestvo. Benediktinski prednik Mavricij Gisler je dokazal, da so tam pokopani sv. mučenec Štefan, pisemnik Gamaliel, njegov nečak Nikodem in njegov sin Abibo.

Katoliško ligo (zvezo) so ustanovili na Francoskem. Pristopilo je takoj 77 škofijskih združenj, ki štejejo skupaj poldrug milijon zavednih katoliških bojnikov. Namen katoliški ligi je, braniti pravico katoličanov in priboriti zmagó upravičenim njihovim zahtevam. Doslej — tako je poudarjal predsednik general Castelnau — je bila katoličanom vzeta ena svoboščina za drugo. »Protivniki sv. vere in Cerkve (framasoni) so nameravali popolnoma

razkristjaniti vso deželo; temu so bili krivi katoličani sami, ker se niso bili pravočasno združili, da bi branili najdražje, kar imajo: sveto vero in krščansko šolo. Zadnji čas je, da se združijo vsi dobromisleči zoper uničevalce vere, rodbine in domovine.« — Zanimive so tudi značilne besede, ki jih je po cerkveni slovesnosti izpregovoril pariški nadškof in kardinal Dubojs. Rekel je med drugim: »Katoličani z izvrševanjem svoje verske dolžnosti služijo javnemu redu in delajo za dobrobit države.« (To velja o katoličanih po vseh državah, kar naj bi si dobro zapomnili vsi, ki očitajo poštenim katoličanom brezdomovinstvo, protidržavnost in še marsikaj!)

Ni francoski... O priliki, ko so se prečitali čudežni dogodki č. sestre Barat, ki bo letos prišteta med svetnice, je sv. Oče Pij XI. vpričo zbranih francoskih katoličanov omenjal tudi neljub dogodek, da je francoski državni zbor sklenil razvezati diplomatske odnošaje med Vatikanom in Francijo. Sv. Oče je rekel naravnost, »da ta korak ni pravičen, ne plemenit, skratka: ni francoski.« Vendar pa ima na drugi strani le nekaj dobrih posledic: katoličani v Franciji so se združili na obrambo svojih verskih in domovinskih dobrin. — Francosko vladu so seveda besede papeževe silno spekle!

Četrta velesila. Ob otvoritvi japonskega in oceanskega paviljona Vatikanske misijonske razstave se je oglasilo več navzočih časnikarjev, da bi po slovesnosti radi pozdravili papeža Pija XI. »Seveda, seveda,« je rekel sveti Oče, ter se takoj po otvoritvi podal k omenjeni skupini, rekoč: »Glejte, četrta velesila! Ali ste morda samo peta? Pa saj je vseeno; velesila ste, in jaz vas blagoslovljam in sicer hkrati vašo moč in vašo odgovornost: Vašo moč, da bi jo prav uporabljali; vašo odgovornost, da boste prav uporabljajoč svojo moč zadobili tudi notranji mir!«

Zavedajmo se, dragi Bogoljubovi prijatelji in vsi verni Slovenci, da imamo tudi mi del te moči v dobrem katoliškem tisku. Zavedajmo se, da se na papirju in s papirjem bije boj med nebom in peklom. Na katero stran se bomo uvrstili? Žal, da je danes že tudi v naši domovini nevarno in strahotno narastla armada tistih, ki delajo s podporo in naročanjem brezbožnega tiska in slabega časopisja propagando za pekel! Očetje in matere, ki hočete, da ostanejo vaše družine krščanske in slovenske, pogledajte in prepričajte se, kaj čitajo, kakšne knjige in časopise donšajo vaši doraščajoči otroci na dom! Ali so morda že zapisani v satanovo armado?!

Javna izpoved. Lani ob tem času sta bila v kraju Ellwungen na Virtemberskem obojena na vislice dva protestantovska roparska mladeniča dvajsetih let, ker sta zavratno umorila in izropala nekega svojega tovariša invalida. Pred usmrtitvijo je rekel prvi: »Tako je moralo priti zaradi tega, ker matere nisem ubogal. Svarila in opominjala me je, naj grem v cerkev in naj se ogibljem mladenk... Tako daleč se zajde v tovarni. Stari stoje ves dan skupaj in pridigujejo mladim, da ni Boga in da nič ne pomeni v cerkev hoditi. Tega se mladi oprimejo — potem pa pridejo tako daleč.« — Drugi morilec je izpovedal: »Odkar hodim v tovarno, pol leta potem, ko sem nehal v šolo hoditi, nisem bil v nobeni cerkvi, pa me tudi ni nobeden priganjal.«

To so besede, ki govore dovolj glasno mladini, staršem in vsem. Kam zabrede človek, ki se ne meni ne za molitev, ne za cerkev, kaže dosti očitvidno to poročilo.

Se enkrat so naprošeni gg. poverjeniki »Dejanja sv. Detinstva«, ki še niso sprejeli Vestnikov in podobic, naj pošljejo ponje katerokoli osebo, ki se mudi v Ljubljani. Na razpolago so v trgovini K. T. D. (Ničman). Če ustrežejo, bodo prihranili misijonom lepo število dinarjev.

Dobre knjige.

Roka božja. Igrokaz v petih dejanjih. Priredil Jožef Volc. Ljubljana, 1924. Založba prodajalna K. T. D. (Ničman). Cena 10 Din. Po pošti 50 p več.

Izgubljeni raj. Dramatična bajka s petjem v treh dejanjih. Priredil Leopold Turšič. Ljubljana, 1924. Založila prodajalna K. T. D. Cena 10 Din.

Pri najboljšem prijatelju! Po raznih virih spisal Fr. Bernik, župnik v Domžalah. Samozaložba, 1924. Cena 30 Din. — Pa ni molitvenik ta knjiga, dasi imajo nekatere molitvene knjižice podobne naslove, marveč je knjiga, ki je v nji g. pisatelj zbral in združil v pripovedno-poučni obliki vse, kar nam je treba vedeti o najsv. Zakramentu, o sv. obhajilu in o presveti daritvi. Sestavljen je vso snov jako spretno; vpletel je vmes mnogo mičnih zgledov in prisodob ter z živahnostjo v jeziku, ki mu je lastna, dosegel, da se knjiga prijetno bere. Pa to ni glavno. Poglavitno je, da zna g. pisatelj ogreti in navdušiti za najvažnejše svetinje, ki nam jih nudi sveta katoliška Cerkev. Knjigo bodo s pridom čitali vsi, predvsem starši in vzgojitelji, ki najdejo v posebnem poglavju tudi navodilo, kako mladino evharistiško vzgajati. Mladina sama naj pridno sega po ti knjigi, da spozna in najde vrelec svoje sreče, da se prav pripravi za bodoči stan, poklic, za zakon. — V morebitni drugi izdaji bi bilo treba popraviti nekaj malih pogrškov. Tako n. pr. naj bi se dostavilo, da je zgodba o pelikanu samo pripovedka; da je med katoličani in pravoslavni razlika tudi v verskih resnicah in ne le v tem, da so zavrgli naslednika sv. Petra

Darovi.

za Groblje: Matija Debevec, Brezovica, 40 Din.

Za sv. misijone: Frančiška Zakošek, Grobelce, 20 Din.

Za kruhe sv. Antona: Janez Mišič, Bločice, 10 Din.

Odpustki

za mesec april 1925.

1. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

2. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

3. Petek, prvi v mesecu. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; f) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca, prejmejo svete zakramente in molijo po namenu sv. očeta; g) udom br. presv. Srca Jez.; h) istim kakor včeraj.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Benedikt fil. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 23. dan.

5. Nedelja, prva v mesecu in cvetna. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor 22. dan. — Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan velikega tedna.

9. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej »Opombo« k 12. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; spoved in obh. danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo po namenu svetega očeta; spoved in obh. danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine.

10. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne

žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. isti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obh. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. V zadobljenje odp. zadostuje obh. prejšnjega dne.

12. Nedelja, Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) istim kakor 23. dan. — Tretjerednikom v. o.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčenamarij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje br. za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave štacijske cerkve v Rimu.

16. Četrtek. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so postavno zadržani.

23. Četrtek. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Petek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Torek. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

30. Četrtek. Bl. Benedikt. P. o. istim kakor 23. dan.